H2o

Adaugă apă – Vol. 5 – Concursul

Capitolul 1

Valurile se loveau uşor de stânci, când Lewis şi Emma traseră barca la mal. Era o zi minunată, soarele strălucea, iar o blândă adiere le mângâia pielea bronzată.

„Condiţii perfecte pentru cercetări ştiinţifice", se gândi Lewis, privind în jur.

— Aşa, deci... Aici v-aţi transformat în peşti, constată el.

— În sirene, Lewis, răspunse Emma îmbufnată.

— Exact asta am spus şi eu, făcu Lewis cu un aer nevinovat.

Muntele stâncos care se înălţa în mijlocul insulei îi atrase brusc atenţia. Cu un strop de fantezie, ai fi putut spune că era înotătoarea unui rechin, ieşind din mare. Probabil că de aici venea şi numele de Insula Mako – de la rechinii mako.

Lewis îşi întoarse din nou privirea către Emma, care tocmai ridicase tot echipamentul, ca pe un rucsac.

— Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam la ceva... Mai spectaculos, zise el, încercând să nu pară total dezamăgit. „Ceva mai dramatic sau mai înfricoşător", continuă el în gând.

Dar asta n-ar fi putut să-i spună Emmei. Cu siguranţă, ea şi-ar fi dat ochii peste cap şi ar fi pornit un lung şir de înţepături. Chiar şi aşa, fata ridică din sprânceană, înaintând anevoie prin nisipul moale.

Categoric, Emma nu prea are simţul spectacolului, spre descoperire

H2o

Adaugă apă – Vol. 5 – Concursul

Capitolul 1

Valurile se loveau uşor de stânci, când Lewis şi Emma traseră barca la mal. Era o zi minunată, soarele strălucea, iar o blândă adiere le mângâia pielea bronzată.

„Condiţii perfecte pentru cercetări ştiinţifice”, se gândi Lewis, privind în jur.

— Aşa, deci… Aici v-aţi transformat în peşti, constată el.

— În sirene, Lewis, răspunse Emma îmbufnată.

— Exact asta am spus şi eu, făcu Lewis cu un aer nevinovat.

Muntele stâncos care se înălţa în mijlocul insulei îi atrase brusc atenţia. Cu un strop de fantezie, ai fi putut spune că era înotătoarea unui rechin, ieşind din mare. Probabil că de aici venea şi numele de Insula Mako – de la rechinii mako.

Lewis îşi întoarse din nou privirea către Emma, care tocmai ridicase tot echipamentul, ca pe un rucsac.

— Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam la ceva… Mai spectaculos, zise el, încercând să nu pară total dezamăgit. „Ceva mai dramatic sau mai înfricoşător”, continuă el în gând.

Dar asta n-ar fi putut să-i spună Emmei. Cu siguranţă, ea şi-ar fi dat ochii peste cap şi ar fi pornit un lung şir de

înţepături. Chiar şi aşa, fata ridică din sprânceană, înaintând anevoie prin nisipul moale.

„Categoric, Emma nu prea are simţul spectacolului, spre deosebire de celelalte două”, îşi zise el, în timp ce-şi aduna lucrurile. Apoi porni în fugă după fata care tocmai dispărea în umbra copacilor.

Pentru o vreme, Emma şi Lewis merseră prin pădurea de arbuşti, care erau atât de deşi, încât abia mai pătrundeau, ici-colo, câteva raze de soare răzleţe. Totul era întunecat şi misterios, iar în lipsa soarelui, era surprinzător de răcoare. Abia după vreo trei sferturi de oră, în care Lewis cărase un stativ şi alte echipamente grele, a început şi el să transpire. În afară de asta, erau extrem de mulţi ţânţari, care dădeau aerului o vibraţie aparte. Băiatul se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi cotrobăi prin rucsac după o sticlă cu apă. Emma, în schimb, părea la fel de vioaie ca la începutul excursiei. Mai făcu vreo zece paşi până să observe că Lewis nu mai era lângă ea.

„Bietul de el!” se gândi Emma, privindu-l cum bea apă. „Nu e obişnuit cu efortul fizic,” în schimb, Lewis era isteţ – foarte isteţ – iar Emma era sigură că el avea să descopere ce anume le transformase aici, pe Insula Mako, în sirene. Cu toate că ea, Rikki şi Cleo încercaseră să păstreze secretul sirenelor, era sincer bucuroasă că Lewis descoperise totul la petrecerea lui Miriam. Era o uşurare pentru Emma că putea avea încredere măcar într-o singură persoană din afara triunghiului lor. Iar cum cariera ei de înotătoare se dusese de mult de râpă…

Ridică din umeri şi alungă asemenea gânduri. Lewis dădea apa pe gât cu o sete de nestins, în timp ce se scărpina unde îl ciupiseră ţânţarii.

— Vezi vulcanul? Îl întrebă Emma, arătând spre muntele care se înălţa ameninţător. Acolo sus sunt peşterile.

— Acolo sus? Vrei să spui că trebuie să urcăm pân-acolo?

Se priviră o clipă. Apoi, Emma ridică din nou din sprânceană, într-un fel care-l făcu pe Lewis să nu mai

scâncească.
— O să aflu cum s-a întâmplat, zise ea hotărâtă. Iar pentru asta, o să fie nevoie de muncă susţinută, Lewis. Hai odată!
Emma apucă stativul şi-şi continuă marşul prin pădure. De fapt, Lewis ar fi vrut să-i spună că era în stare să-şi care propriul echipament, dar preferă să tacă, pentru că, în sinea lui, ştia că nu-l mai ţineau puterile.
Vuietul râului era atât de puternic, încât se auzea cu mult înainte ca apele învolburate să se zărească. În liniştea pădurii, părea un râu sălbatic, ce rupea totul în cale, dar când îl văzu, Lewis fu uimit. De aproape, nu mai părea atât de înfricoşător cum şi-l imaginase. „Aici trebuie să existe un izvor subteran”, se gândi el, urmărind cursul apei care cădea de pe stânci.
Între timp, Emma se căţărase pe o stâncă, arătând spre un anumit loc din apă.
— Intrarea este aici, sub cascadă! Strigă ea, încercând să acopere vuietul apei. Eu nu mă pot apropia, pentru că…
— Da, ştiu, pentru că te transformi în balenă! Îi strigă Lewis.
— În sirenă, Lewis! Îl apostrofă ea jignită.
Lewis chicoti. Era atât de uşor s-o necăjeşti pe Emma!
— Da, exact la asta m-am referit şi eu, zise el, fără să-şi schimbe expresia feţei.
Îi aruncă Emmei geanta şi restul echipamentului, după care sări şi el pe stâncă. Se uită insistent în direcţia pe care o indicase Emma, dar nu vedea nici o intrare în grotă.
— Da' tu cum o să ajungi în peşteră? O întrebă el.
— O să vin înot, spuse fata, de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Intrarea este sub apă.
— Înot? Repetă Lewis, puţin iritat. Adică tot marşul ăsta prin pădure a fost zadarnic? Se poate intra şi înot în peşteră?
Supărat, alungă o muscă ce-i tot dădea târcoale.
— Trebuie să te scufunzi cincizeci de metri pentru asta, răspunse Emma mecanic.

— OK, am priceput. Face bine un pic de mişcare în aer liber, zise Lewis, ceva mai calm. În afară de asta, e mai bine să descopăr grota la fel ca voi. Este, categoric, mult mai ştiinţific. Înţelegi?

Băiatul dădu de câteva ori din cap. „Da, mult mai ştiinţific”, îşi zise el. „Şi mult mai puţin periculos pentru mine.”

Lewis privi din nou în jos, dar tot nu putu să descopere intrarea în peşteră. Însă nu voia s-o mai întrebe încă o dată pe Emma

— Fata iar ar fi ridicat din sprânceană.

— Dar, te rog, ai grijă să nu cazi! Îl mai atenţionă Emma.

Nu putea să înoate cu rucsacul, aşa că Lewis trebuia să care toate lucrurile.

— Emma, te rog! Doar sunt om de ştiinţă, zise Lewis. Ştiu foarte bine ce fac… Aaahhh!

În acel moment, Lewis îşi pierdu echilibrul şi se prăvăli în grotă, la fel ca cele trei fete, în urmă cu câteva săptămâni.

Emma izbucni în râs. „Câteodată, Lewis are un talent să se dea mare… Şi să se facă de râs!” se gândi ea. Dar imediat avu mustrări de conştiinţă. Oricum, el era cel care încerca să le ajute.

— Ne vedem jos! Strigă ea, încă râzând. Faţa lui Lewis fusese, pur şi simplu, mult prea caraghioasă…

— Uau! Îi scăpă lui Lewis, văzându-se în grota strălucitoare, din care se vedea prin crater albastrul cerului.

„Se pare că ne aflăm într-un imens vulcan stins”, se gândi el entuziasmat. „Pun pariu că, pe vremuri, oamenii se adunau aici ca să invoce zeii. E un loc absolut fantastic!”

Lewis era convins că ajunsese acolo unde trebuia. Dacă existau undeva răspunsuri la întrebările celor trei fete, atunci acesta era locul.

— Deci, cu ce începem? Întrebă Emma sec.

Lewis încercă să revină la realitate şi să se transforme din nou într-un om de ştiinţă rece, calculat, care ştie la

perfecţie ce are de făcut.

— În primul rând, o să alcătuiesc o hartă. Apoi voi lua câteva probe de apă şi de rocă. Ceva din acest mediu a contribuit la transformarea voastră…

Se întrerupse din explicaţii şi se uită cu atenţie la solul grotei.

— Şi, dacă aflăm ce-a fost acel ceva, continuă el, dacă aflăm de unde aveţi cozile de sirenă… Atunci putem să ne întrebăm şi de ce.

Emma îi zâmbi. „O fi el o ciudăţenie de băiat, dar e de-al nostru! În plus, ştie ce face”, îşi zise ea fericită. Era convinsă că Lewis avea să găsească o explicaţie.

Capitolul 2

Când Cleo intră pe uşă, Rikki comandase deja spuma de banane şi se aşezase pe unul dintre locurile din zona de internet. Juice-Net era cafeneaua preferată a lui Cleo, iar Rikki venise aici ştiind că şi prietena ei avea să apară, la un moment dat, Cleo zâmbi, îi făcu semn cu mâna şi se aşează şi ea la una dintre mese. Apoi aşteptă până când Rikki termină ce avea de căutat pe internet.

Între timp, Cleo răsfoi o revistă, dar se plictisi repede. Începu s-o urmărească pe Rikki la treabă.

„Cu siguranţă, are mult de scris”, se gândi Cleo, uitându-se la mâinile lui Rikki, care alergau cu viteză pe tastatură. „Mi-aş dori să am şi eu o viaţă interesantă, despre care să pot scrie. Nu, de fapt mi-aş dori o viaţă interesantă despre care să pot povesti tuturor! În schimb, toată povestea cu sirenele trebuie să rămână un secret între mine şi jurnalul meu. Oricum, cine m-ar crede, chiar dacă m-aş apuca să povestesc cuiva?” Oftă cu ciudă. „Pe de altă parte, nu mă ajută cu nimic să gândesc negativ tot timpul”, îşi zise ea. „Rikki ar arăta atât de bine dac-ar pune un pic de culoare pe ea!” observă Cleo. „Se îmbracă tot timpul în negru sau în kaki…”

Rikki tocmai scria o recenzie a unui nou joc video, pe care voia s-o publice pe internet, când simţi o privire în ceafă. Se

întoarse şi, surprinsă, o zări pe Cleo, care o studia cu un aer distrat. „Câteodată am impresia că trăieşte în altă lume”, se gândi Rikki.

— Termin imediat! Doar o secundă, zise Rikki. E totul în ordine? Întrebă ea, privindu-şi îngrijorată prietena.

Cleo roşi brusc. N-ar fi vrut s-o fixeze pe Rikki astfel, iar acum se simţea puţin vinovată.

— Da, sigur,., Mă gândeam la ceva, zise Cleo zâmbind.

Rikki zâmbi şi ea, apoi îşi continuă treaba.

Cleo oftă din nou, apoi se duse la bar, ca să-şi comande ceva de băut. În timp ce aştepta, citi un fluturaş cu mai multe oferte de petrecere a timpului liber: marţi avea loc un concurs de cultură generală. Jocurile de genul ăsta nu sunt tocmai pe gustul meu„, se gândi ea. „Dar sunt foarte pe gustul Emmei… Trebuie neapărat s-o anunţ! Apoi, săptămâna viitoare o să fie o acţiune de curăţare a plajei. Despre chestia asta povesteşte Emma tot timpul, „

Brusc, un alt fluturaş îi atrase atenţia. „Hei, dar ce-i asta? Miss Regina Mării? De ce n-am ştiut până acum?” se întrebă ea, entuziasmată. Îşi luă băutura şi păstră şi fluturaşul, după care se întoarse la masă.

Miss Regina Mării.

Vrei să devii următoarea Regină a Mării?

Atunci, nu mai aştepta!

Înscrie-te până duminică, pe 14, la parcul acvatic.

Participă şi distrează-te! Intrarea este liberă.

Lui Cleo i se învălmăşeau în minte fel şi fel de gânduri. „Un concurs de frumuseţe? Sună incredibil de palpitant! Poate că am şansa de a câştiga un premiu! Chiar dacă nu asta e important… De fapt, important ar fi să particip.”

— Ce-i cu tine?

O voce cunoscută o trezi din visare.

Cleo ridică ochii şi o văzu pe Rikki zâmbind.

— Pari tare fericită,., şi agitată, în acelaşi timp, zise Rikki, De când eşti atât de mulţumită de tine?

Întinse mâna către fluturaşul lui Cleo. Cu oarecare reţinere, Cleo îşi descleştă pumnul şi i-l dădu.

— Un concurs de Miss? Întrebă Rikki dezgustată. Atât de mult vrei să te cobori? Este o chestie total sexistă! Ce fraieră poate participa la aşa ceva?

Cleo zâmbi. Era exact reacţia pe care o aştepta din partea lui Rikki. „Sigur nu-i ceva pe gustul ei. Auzi: Ce fraieră., Dar eu nu sunt nici pe departe…”

Înainte să apuce Cleo să-şi ordoneze gândurile, auzi cum se deschise uşa cafenelei, iar Miriam îşi făcu o apariţie atât de zgomotoasă, încât acoperi toată larma din încăpere.

— I-am spus că nici moartă nu vreau să fiu văzută împreună cu el! Şi ştii ce mi-a răspuns? Întrebă Miriam.

Tiffany, cea mai bună prietenă a lui Miriam, dădea din cap, murind de curiozitate să afle amănunte. Pur şi simplu, îi sorbea lui Miriam vorbele de pe buze.

— Mi-a zis… Fii atentă!… Mi-a zis: „Păi, dacă nu vrei să ieşi cu mine, de ce-ai acceptat să vii aici, pe plajă?” Şi i-am răspuns: „Pentru că nu m-am mai dat pân-acum cu motocicleta!” Şi prostovanul crezuse că mi-a căzut cu tronc!

Miriam şi Tiffany râdeau în hohote şi se uitau prin cafenea, în speranţa că vor da peste cineva cunoscut. Chiar atunci, Miriam o zări pe Cleo şi-i făcu semn lui Tiffany din priviri. Asta însemna: „Hai să ne distrăm un pic!” Nu se putea spune că Miriam n-o simpatiza deloc pe Cleo… Doar că nu putea suporta în preajma ei fete atât de frumoase. În afară de asta, încă nu-şi explica ce se întâmplase când cu petrecerea ei la piscină, continuând s-o învinovăţească pe Cleo pentru ruşinea ce-o păţise atunci. Dintr-un motiv oarecare, uşa de la salon se blocase, iar când Miriam reuşise într-un final s-o deschidă şi să-şi elibereze oaspeţii, constatase că nu mai avea apă în piscină. Pur şi simplu, dispăruse! Miriam nu ştia ce se întâmplase, dar bănuia că Lewis şi Cleo erau vinovaţi.

Miriam şi Tiffany se apropiau încet de cele două prietene, când observară fluturaşul de pe masă, din faţa lui Rikki,

Miriam se uită la Rikki, prefăcându-se şocată.

— Doar nu vrei să participi la concurs!… Îi aruncă ea dispreţuitoare.

— Mai bine mor! Răspunse Rikki furioasă.

„Singuraatitudineposibilăfaţădе Miriam este s-o ignor”, se gândi Rikki, enervată că reacţionase atât de vehement. „Acum i-am mai făcut şi bucuria să-i răspund!”

Pe de altă parte, Rikki nu putea crede că exista vreo persoană care să se gândească serios să participe la un concurs de frumuseţe.

Miriam o privea cu o expresie de ironie şi milă.

— Uite că eu particip, continuă ea.

Cleo se bâţâia pe scaun. Părea că vrea să spună ceva. Doar de asta avea Miriam nevoie.

— Aha., Dacă tu te gândeşti să participi, Cleo, îţi spun doar un cuvânt: Renunţă acum! Zise ea acră.

— Alea-s două cuvinte, blufă Rikki, înainte să-i scape cuvântul „proastă”. Ura ca cineva s-o batjocorească pe Cleo, iar Miriam tocmai asta făcea. Oricum, foarte bun sfat! Cleo nu s-ar da niciodată în spectacol, patrulând pe scenă într-o cârpă strâmtă, adăugă Rikki.

Miriam trase aer în piept şi o ţintui cu privirea pe Rikki.

— Este un costum, răspunse ea, cu o grimasă acră.

— Cu motive marine, se băgă în vorbă şi Tiffany.

Miriam se aşează într-o poză de scenă.

— Pur şi simplu, mă simt legată de mare, zise ea visătoare, trecându-şi degetele prin părul blond.

Cleo, careascultaseân linişteconversaţia dintre Miriam şi Rikki, simţea cum i se răzvrăteşte conştiinţa. De fapt, nici n-o interesa dacă Miriam participa sau nu la concurs sau dacă Rikki considera că totul era o tâmpenie sexistă. Ea avea de gând să concureze şi să câştige. Părerile celorlalţi îi erau indiferente.

În schimb, îngâmfarea lui Miriam o călca pe nervi. „Legată de mare… Mă faci să râd!” se gândi ea furioasă.

— Tu? Asta trebuie să fie o glumă proastă, observă Cleo, cu voce tare. Eu sunt cea legată de mare! Eu sunt…

Cu o lovitură de picior bine ţintită, Rikki reuşi – chiar la ţanc – să-şi împiedice prietena să dea în vileag secretul sirenelor. Din fericire, Miriam era deja plictisită de conversaţie, aşa că nimeni nu băgă de seamă izbucnirea lui Cleo.

— Hai să mergem, Tiffany! Trebuie să mai fac rost de câteva accesorii pentru costum, zise ea.

Cu un ultim rânjet ironic, îşi dădu capul pe spate şi dispăru. Rikki se aplecă peste masă.

— Ce-a fost asta? O întrebă pe Cleo în şoaptă.

— Ce vrei să spui? Ripostă Cleo.

— Ştii foarte bine! Ai fost pe punctul de a-i spune că eşti sirenă, mârâi Rikki. Trebuie să fim foarte atente.

Cleo oftă.

— Ştiu, îmi pare rău. Doar că… Miriam mă scoate din sărite. O să fiu mai atentă, Rikki. Promit.

Rikki învârtea paiul în pahar, dusă pe gânduri. În fine, îşi întoarse privirea spre Cleo.

— Bineînţeles, şi noi vom fi atente… la tine.

Capitolul 3

Kim, sora mai mică a lui Cleo, era în camera ei şi se făcea frumoasă. Se întâlnea cu nişte prietene la cafeneaua Juice-Net şi nu ştia cu ce să se îmbrace. „Poate că sunt şi ceva băieţi pe-acolo”, îi trecu prin minte. „Nu poţi să ştii!”

Kim luă o fustă şi o întoarse pe toate părţile, privindu-se în oglindă. „Nu-mi stă bine deloc”, se gândi ea şi o aruncă pe pat, unde era deja un morman de haine. Se duse din nou la dulap şi scoase o pereche de blugi, pe care îi privi cu un ochi critic.

„Perfect!” îşi zise fericită. „Acum nu-mi mai trebuie decât o curea… Şi cred că ştiu cine are una care să se potrivească…”

Deschise uşa camerei.

— Cleo? Strigă ea pe coridor.

Dar nimeni nu-i răspunse.

— Cleo! Strigă Kim, de data asta nerăbdătoare.

O auzea doar pe mama lor, care dădea cu aspiratorul jos, Dacă şi Cleo era acolo, n-avea cum s-o audă. Aspiratorul făcea mult prea mult zgomot. Kim oftă dramatic şi coborî în fugă scările.

— Cleo! Strigă ea din nou.

Aspiratorul se opri. Mama lui Cleo avea impresia că auzise pe cineva strigând.

— Cleooooo! Zbieră Kim de pe scări. Vocea ei răsună în toată casa. Doamna Sertori se îndreptă în grabă spre scări şi-şi privi întrebătoare fiica.

— A, mami… Zise Kim, după care-şi coborî imediat glasul. Ai văzut-o cumva pe Cleo?

— Cred c-a ieşit, răspunse doamna Sertori.

Kim seâmbufnă.

— Nu e niciodată acasă!

Doamnei Sertori i se făcu milă de fată.

Ştia că lui Kim îi era greu să fie singură, l-ar fi plăcut mult să-şi petreacă timpul cu sora ei mai mare.

— Sigur îşi face puţin timp să se joace cu tine, dacă o rogi, o încurajă ea pe Kim.

Dar aceasta se enervă brusc şi-i zâmbi ironic mamei.

— Să mă joc cu ea? Întrebă fata, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce prostie! Voiam doar să-mi împrumute o curea.

„Câteodată, mama parcă e de pe altă planetă”, îşi zise ea şi se întoarse morocănoasă în cameră. „De parcă eu aş avea chef să mă joc cu Cleo! Ce prostie!”

Mama ridică din umeri. Nu pricepea ce se întâmpla în ultimul timp cu Kim.

Kim aşteptă ca mama să pornească din nou aspiratorul, după care se furişă în camera lui Cleo. Sora ei mai mare era considerată cea mai ordonată din familie, în camera ei era întotdeauna curăţenie lună, cu toate lucrurile puse la locul lor.

Caietele de teme erau ordonate frumos pe masă, iar acvariul strălucea în lumina soarelui.

„E incredibil cât de des curăţă Cleo chestia asta”, îi trecu prin minte lui Kim. „însă oare unde îşi ţine curelele? Oricum, într-un loc ca ăsta, n-ar trebui să fie greu de găsit”, îşi zise ea.

Aşa că deschise dulapul.

Vuuummm!

Un teanc de cărţi şi echipamente sportive se prăvăliră asupra ei. Kim încremeni. Spera ca mama ei să nu fi auzit. Din fericire, aspiratorul mergea încă.

„Deci, aşa păstrează Cleo ordinea…”îşi zise ea. „Pur şi simplu, îndeasă totul aici.”

Kim se uita deznădăjduită la dezastrul pe care-l provocase. Poate că nu era chiar atât de uşor să facă rost de mult râvnita curea. Scormoni până în fundul dulapului, ca să vadă dacă nu cumva era agăţată în vreun cui. Ei bine, nu!

„N-am chef să-mi petrec aici toată ziua”, se gândi Kim, uitându-se la ceas.

Fix patruzeci şi cinci de minute. „Trebuie să mă gândesc… Unde-ar putea fi cureaua?”

Se întoarse spre comodă, deschise primul sertar şi începu să cotrobăie prin lucrurile lui Cleo.

„Tricou, tricou, tricou… O! Da' ce-i asta?”

La un moment dat, sub un teanc de tricouri, Kim dădu peste un caiet.

— Viaţo mea secretă, citi ea cu voce tare.

„Sună foarte interesant!” îşi zise ea emoţionată şi răsfoi rapid câteva pagini. Privirea îi fu atrasă de o schiţă, care amintea pe undeva de Cleo şi de prietenele ei, Rikki şi Emma, cu o singură deosebire: picioarele lor arătau foarte ciudat – de fapt, erau înlocuite de nişte cozi de peşte! Kim ştia că sora ei n-avea talent la desen, însă, chiar şi aşa, era foarte ciudat. La un moment dat, observă un alt desen, al unei insule ameninţătoare, cu o grotă şi un lac. În plus, totul era scris într-un limbaj secret, pe care Kim nu-l cunoştea.

„Asta chiar că e bizar”, îi trecu prin minte. „Şi-o să-mi ia ceva timp să sparg codul.” Dar Kim era isteaţă. Ştia c-o să descifreze limbajul secret – chiar dacă asta avea să dureze o zi întreagă. „Nu-i chiar atât de deşteaptă soră-mea”, se gândi ea şi zâmbi răutăcios.

Îşi îndesă jurnalul sub tricou, ieşi repede din cameră şi închise uşa în urma ei. Uitase de mult de curea.

Capitolul 4

Soarele strălucea fierbinte atunci când Miriam şi Tiffany ajunseră în parcul acvatic. Amândouă lucraseră toată dimineaţa la costumele pentru concursul de Miss Regina Mării, dar vremea era mult prea frumoasă ca să stea toată ziua în casă. Aşa că Miriam hotărî că era o idee minunată să iasă un pic la aer.

— Avem destul timp să ne terminăm costumele. Hai să ieşim la o îngheţată în parcul acvatic! Îi zise ea lui Tiffany, care aprobă, ca de obicei.

Ajunseseră la bazinul pinguinilor şi îi urmăreau jucându-se.

— Arată de parcă ar purta frac, râse Tiffany.

— Hm, cam aşa ceva… Răspunse Miriam, uitându-se în jur.

— Uite, acolo e un chioşc cu îngheţată!

Cele două fete se îndreptară într-acolo, jurându-şi una alteia să nu cumpere ceva cu foarte multe grăsimi.

Cleo le observase pe cele două stând la bazinul pinguinilor. „Oare ce vor?” se întrebă ea. Cleo nu înţelegea de ce Tiffany era tot timpul „codiţa” lui Miriam. Avusese de-a face cu Tiffany în câteva împrejurări, la şcoală, şi i se păruse a fi o fată foarte drăguţă.

„De fapt, chiar nu pare de teapa lui Miriam… Pe de altă parte, nici n-am încercat s-o cunosc mai îndeaproape”, se gândi Cleo. „Poate că Miriam este singura prietenă pe care o are…”

— O cupă, vă rog, din cea mai scumpă îngheţată fără grăsimi, zise Miriam, trezind-o pe Cleo din visare. A, tu erai! Adăugă mirată, observând-o pe Cleo.

Cleo îi zâmbi prietenos.

— Ce sortiment? Întrebă ea.

— O, alege tu… Astăzi sunt deschisă experimentelor, răspunse Miriam.

Îşi dădu părul pe spate şi se uită în jur, cu coada ochiului – poate-poate surprindea o privire admirativă.

— Ce mă bucur c-am terminat cu pregătirile pentru concursul de Miss!

În timp ce vorbea, o urmărea pe Cleo, sperând să-i vadă tristeţea pe chip.

— Am un costum uluitor!

— Uluitor, repetă şi Tiffany.

Cleo ţinea capul în jos şi amesteca în recipientul cu îngheţată, „l-aş da cel mai greţos sortiment posibil”, îşi zise ea, mirându-se de felul în care Miriam reuşea s-o scoată din sărite, în trei secunde. Cum putea oare Tiffany să suporte atâta grandomanie? „Ceva de genul: îngheţată cu gust de cartofi şi usturoi! Sunt sigură că Lewis ar putea inventa aşa ceva.”

Din păcate, nu avea decât îngheţată de zmeură sau de lămâie, pe care le-o oferi celor două. Miriam îşi luă cornetul cu un zâmbet superior şi dădu din cap, semn că Tiffany avea să plătească.

— Şi am văzut şi lista participantelor… Niciuna nu-i la nivelul meu, continuă ea îngâmfată.

Evident că nu văzuse costumele celorlalte fete, dar Cleo n-avea de unde să ştie asta. Iar lui Miriam îi făcea o plăcere deosebită s-o şicaneze.

— Dar ce zici de Tiffany? Se interesă Cleo, în timp ce-i dădea restul fetei.

Sprâncenele lui Tiffany se arcuiră brusc. Se uita curioasă la prietena ei şi aştepta replica acesteia. Miriam părea uimită, căci nu se gândise niciodată la Tiffany ca la o posibilă concurenţă.

— O să iasă pe locul doi, zise ea relaxată.

Îi era indiferent pe ce loc avea să se claseze Tiffany. Oricum, ea avea impresia că întregul concurs se învârtea în jurul ei. Rănită, Tiffany îşi întoarse imediat privirea.

— Dar, în rest, sunt toate nişte floricele pe câmpii… Aşa, ca tine.

Cleo închise frigiderul şi afişă un zâmbet fals. Sub nici o formă n-ar fi vrut să-i arate lui Miriam cât de mult o descumpănea.

„În uniforma asta tâmpită, arăt oricum ca o sperietoare de ciori, iar comentariile astea nu-mi fac ziua mai bună”, îşi zise Cleo supărată.

Dar, oricât s-ar fi străduit să pară bine dispusă, nu se simţea deloc în largul ei. Miriam şi Tiffany îşi luaseră deja rămas-bun. În urma lor, rămăsese doar un cornet de napolitană, pe care Miriam îl aruncase pe jos, fără nici o jenă. În plus, otrava vorbelor ei încă mai plutea în aer.

Cleo se linişti abia după zece minute, îi era greu să stea îmbufnată într-o zi atât de frumoasă, când era înconjurată de o mulţime de oameni zâmbitori. Pentru Cleo, asta era cea mai frumoasă parte a jobului: avea de-a face numai cu familii amabile sau cu perechi care-şi dădeau întâlnire în parc.

„De fapt, aici, în parcul acvatic, nu poţi să fii niciodată trist”, îşi zise Cleo şi zâmbi.

Chiar în acel moment, apăru şefa ei, doamna Geddes; de după colţ.

— A, Cleo, aici erai! Avem prea puţin personal pentru concursul de frumuseţe. Poţi lucra de la nouă la patru? Întrebă ea îngrijorată.

Cleo se gândi o clipă. „Da, bineînţeles. Doar am nevoie de bani. Numai că…”

— Sinceră să fiu, nu pot lucra în ziua aceea, se scuză ea. Aş vrea să vă pot ajuta, dar m-am hotărât să particip şi eu la concurs.

Doamna Geddes se uită la Cleo destul de uimită, pentru că se bazase pe prezenţa ei. La urma urmelor, niciodată până

acum nu o refuzase şi tocmai de aceea o solicita adesea ca înlocuitoare.

— O… ce frumos! Zise ea, zâmbind surprinsă. Nu-ţi face griji, ne descurcăm noi! O să găsesc pe altcineva, completă doamna Geddes şi se îndepărtă.

Cleo se uită în urma ei. „Oare am greşit cu ceva?” se întrebă ea.

Capitolul 5

Kim mergea pe aleea de la cafeneaua Juice-Net spre casă. Era foarte îngândurată. Pur şi simplu, nu-şi putea scoate din minte jurnalul lui Cleo. De când îl găsise, voia neapărat să discute cu cineva despre asta. Era conştientă că prietenii ei s-ar fi îngrozit să afle cum cotrobăise ea prin lucrurile surorii mai mari. Dar nu era nimeni în afară de ei cărora le-ar fi putut împărtăşi descoperirea – de fapt, habar n-avea ce putea însemna acel jurnal.

Kim îşi petrecuse toată dimineaţa împreună cu prietenii, dar nu scosese nici un cuvânt despre jurnal. Nici chiar atunci când trecură pe lângă ea nişte băieţi de la şcoală, gândurile ei nu se dezlipiră de noul secret – iar totul deveni atât de evident, încât prietena ei Danielle o întrebă dacă se simţea bine.

Ajunsă acasă, închise uşa şi păşi în hol. Se auzea muzică din sufragerie. Mama ei călca rufe.

— Bună, draga mea, o salută doamna Sertori. A fost frumos cu prietenii la cafenea?

— Da, a fost minunat, răspunse Kim, cu gândurile aiurea.

— Te simţi bine, scumpo? O întrebă mama, observând că fata nu părea în apele ei.

„Oare să-i povestesc?” se gândi Kim. „Dar… Cum să-ncep?”

— Mamă, începu ea circumspectă. Nu ţi se pare că, în ultimul timp, Cleo este… Schimbată?

Doamna Sertori se opri o clipă din călcat.

— Nu, nu neapărat, răspunse ea, ridicând din umeri, La ce te referi?

— Păi… Parcă ar fi intrat într-o sectă, continuă Kim nesigură.

Doamna Sertori izbucni în râs şi puse deoparte fierul de călcat. Era sincer amuzată.

— Ştii măcar ce este aceea o sectă, Kim? O întrebă ea pe mezină, neînţelegând de unde-i venise o asemenea idee ciudată.

— Nu… Dar ştiu că atunci oamenii fac lucruri ciudate, observă Kim, încercând să nu pară tocmai neştiutoare.

Înaintedeaputeacontinuaconversaţia, cele două auziră uşa de la intrare, iar Cleo îşi făcu apariţia.

— Bună, mamil Ce bine că eşti acasă! Zise ea fericită.

Apoi i se adresă surorii ei:

— Asta nu te priveşte, aşa că dispari!

Pentru o clipă, Kim rămase ţintuită locului. Cleo avea obiceiul s-o gonească de la discuţiile importante şi asta chiar o deranja. Dar, dacă pleca acum, poate că reuşea să audă ceva de pe scări.

O „ucise” pe Cleo din priviri şi ieşi din cameră, dar se opri la baza scărilor, apoi se întoarse tiptil.

Cleo o văzu pe sora ei dispărând. „E atât de enervantă!” îşi zise ea cu năduf, înainte de a-şi aminti de ce se întorsese acasă în goană.

— Mami, de mult tot vrei să mă înveţi să cos… Cred că acum e momentul potrivit. Bine, nu chiar în clipa asta! Mai întâi trebuie să-mi hrănesc peştii. Dar dup-aceea… Zise Cleo grăbită.

Doamna Sertori era derutată. Îşi dădea seama că fiica ei ştia exact ce spune, dar era destul de ciudat.

— Ei, sigur că… Apucă ea să răspundă.

— Fantastic! Atunci, ne vedem mai târziu, zise Cleo bucuroasă şi fugi în camera ei.

Doamna Sertori oftă, în timp ce Cleo o zbughi pe scări.

„Ce Dumnezeu se întâmplă cu fetele mele?” se miră ea. „Mai întâi Kim, iar acum Cleo…”

În holul de la intrare, Kim era cel puţin la fel de uimită. Cleo nu voia să discute cu mama lor cine ştie ce secrete. Singurul lucru care o interesa părea să fie… Croitoria!

Aşa că bătu la uşă şi intră, înainte ca sora ei s-apuce să protesteze. Poate că, în sfârşit, avea s-o prindă făcând ceva suspect.

„Nimic”, se gândi Kim dezamăgită şi se uită roată prin cameră. „Tot ce face Cleo este să cureţe acvariul… Cât de plictisitor!” Trebuia să existe ceva. Jurnalul înfricoşător, purtarea ciudată a lui Cleo… Adică de ce-ar ţine cineva tot timpul uşa închisă, dacă nu face decât să cureţe acvariul?

— De ce închizi mereu uşa camerei tale? O întrebă Kim, cu un aer nevinovat. Dar ochii ei spuneau cu totul altceva – ei percheziţionau rapid fiecare ungher al încăperii.

— Ca să nu intri tu, răspunse Cleo acră. Ţi-am dat eu voie să intri?

— Păi… De ce să nu intru? continuă Kim.

— Pentru că mă enervezi, zise Cleo. Iar acum, gata, pa!

Kim se descurajă. Aici, lucrurile nu funcţionau ca în emisiunea ei preferată de la televizor. Pur şi simplu, nu obţinea răspunsurile de care avea nevoie.

— Ce-ai făcut cu peştii? Insistă ea, în timp ce Cleo lustruia geamurile acvariului.

— Sunt în,. Cadă, zise Cleo, gesticulând distratră.

Informaţia îi era de-ajuns lui Kim. Scurta ezitare a lui Cleo îi dăduse de înţeles că ceva nu era în ordine. Aşa că se repezi la baie, pentru a găsi acolo mult aşteptatul răspuns.

Cleo oftă uşurată, uitându-se la peştii din balonul de apă care plutea sub tavan, în el se aflau toţi peştii. Cleo îi ţinea acolo cu ajutorul puterii ei magice. Aşa îi era mult mai uşor să cureţe acvariul!

„Şi, în afară de asta, e mult mai mic riscul de-a mă uda şi de-a mă transforma într-un peşte uriaş…”

Totuşi, trebuia să fie atentă, mai ales când era Kim prin preajmă.

„Din fericire, Kim nu şi-a ridicat privirea spre tavan… Cum aş fi putut să-i explic?” se gândi Cleo, în timp ce cobora cu grijă peştii la loc în acvariu. O auzea pe Kim în baie, trăgând perdeaua de la duş, apoi deschizând sertarele, unul după altul. „Chiar îşi dă silinţa”, îşi zise Cleo.

În momentul acela, Kim năvăli iar în camera surorii ei. În baie nu găsise nici o dovadă că s-ar fi întâmplat ceva ciudat, dar nici peşti.,. Iar acum, aceştia înotau bine mersi în acvariu!

— Cum ai făcut asta? O întrebă Kim, uluită, în cadă nu e nici un peşte!

Cleo se uita la sora ei, dinspre biblioteca pe care tocmai o curăţa.

— Am zis „cadă”? Bineînţeles că mă refeream la asta de-aici, explică ea, arătând spre găleata care se afla lângă uşa de la baie.

Kim se uită supărată la sora ei. Era sigură că ceva nu era în ordine. Cleo nu ştiuse niciodată să mintă, iar de data asta era clar că nu-i spunea adevărul, doar că mezina nu putea găsi nici o dovadă. Aruncă o ultimă privire prin camera surorii ei, apoi plecă. Cleo o urmări cu privirea, pe de-o parte uşurată, pe de alta furioasă. Kim punea ceva la cale, numai că nu-şi dădea seama ce. Lui Cleo îi trecu prin minte că sora ei descoperise ceva – sau, cel puţin, îşi imagina că descoperise.

Kim se aşeză pe canapea şi-şi trase genunchii la piept. Îşi luase un atlas uriaş. Toată lumea credea că-şi face temele, dar, de fiecare dată când nu se simţea privită, o urmărea pe sora ei. Aceasta stătea la masă şi lucra.

„Oare ce-o fi ascunzând?” se întreba Kim cu înfrigurare. Ochii ei se făcuseră oblici, de cât de tare se concentra.

Din când în când, mai dădea câte-o pagină, pentru ca nimeni să nu intre la bănuieli. De fapt, în spatele atlasului ascunsese jurnalul lui Cleo şi încerca să spargă codul.

„Pur şi simplu, nu-i dau de capăt!” se gândi Kim disperată. „Mi-ar trebui un pic de ajutor., Poate din partea cuiva care

să fie bun la matematică – sau cam aşa ceva.”

Cleo habar n-avea ce se întâmpla. Stătea la masă şi se gândea la costumul ei pentru concursul de Miss Regina Mării.

„Nu trebuie să fie prea complicat”, îşi zise. „N-am atât de mult timp la dispoziţie. Concursul este mâine.” Se uita în jur, căutând o sursă de inspiraţie.

„Să mă costumez în pirat?” se gândi ea, uitându-se la tricoul cu dungi al mamei, care pregătea masa de seară. „Nu… În nici un caz! Doar e un concurs de frumuseţe, nu o petrecere cu tema Blestemul piraţilor. Sau în langustă? Exclus, e prea complicat! Sau în sirenă? Nu, nu se poate., Emma şi Rikki s-ar înfuria cumplit!”

Mama lui Cleo se uita la cele două fete, pe care le credea preocupate de teme, „Cecopiibuniam!”segândieamândră. „Amândouă sunt foarte harnice.”

— Ce citeşti, Kim? Întrebă ea.

Kim se sperie de moarte. Era adâncită în jurnalul surorii ei, astfel că nici n-o observase pe mama apropiindu-se. Şi, deodată, iat-o chiar lângă ea!

— A, ceva pentru şcoală… Spuse ea, făcând semn cu mâna de parcă n-ar fi fost nimic interesant. Exersase mult timp privirea nevinovată pe care acum avea ocazia s-o afişeze. Dac-ar fi închis brusc cartea, mama ei sigur ar fi intrat la bănuieli şi ar fi cerut amănunte. Sau, mai rău, ar fi vrut să-i verifice temele. Dar Kim stătea liniştită şi o privea în ochi, convingând-o să nu intre în detalii şi s-o lase în pace.

— Trebuie să fie o lectură tare palpitantă, zise doamna Sertori în cele din urmă, zâmbind.

Kim îi zâmbi şi ea.

— Este foarte instructivă, explică fata, sigură pe ea. „Mult mai mult decât ţi-ai putea imagina!”

Mama o mângâie pe Kim, zâmbind. Trebuia să recunoască faptul că purtarea din ultimul timp a fetei o îngrijora. Pe de altă parte, nici nu era stilul ei să stea atât de liniştită pe canapea şi să înveţe. Apoi, îşi aminti de discuţia de mai

devreme. „Poate că încă mai crede că sora ei vrea să intre într-o sectă şi caută în atlas ţările respective”, îi trecu deodată prin minte. „Nu! Cum pot să mă gândesc la asemenea prostii?” se mustră ea singură şi se întoarse în bucătărie.

— Cleo, strânge-ţi lucrurile! Iar tu, Kim, pune masa! Le strigă ea celor două fete.

Kim mormăi îmbufnată pe canapea. Dacă detesta ceva, lucrul ăsta era să pună masa.

— OK, mami! Sunt gata într-un minut! Răspunse Cleo, încă dusă pe gânduri. „Ce-ar fi să mă costumez într-o… Corabie? Aş putea să-mi bag beţişoare prin păr şi să fixez nişte pânze, şi… O, nu, ce idee stupidă!”

Mama lui Cleo se uită pe schiţele răsfirate pe masă. Habar nu avea ce reprezentau. „Sper să nu se facă de ruşine mâine”, se gândi ea îngrijorată, făcând ordine pe masă. Ordonă desenele într-un leanc şi puse creioanele la locul lor.

Deodată, Cleo se îndreptă în scaun. „Asta e!” îşi zise ea, emoţionată. „Este ideea perfectă!”

Speriată, mama tresări şi răsturnă un pahar cu apă, care se afla pe masă.

— Aah! Se eneivă Cleo, sărind de pe scaun. Ce faci?!

Lichidul se prelinse pe masă, pe schiţe, şi o stropi pe braţ.

— E doar apă, draga mea! Zise mama, dar Cleo era deja foarte agitată şi ieşi în goană din încăpere.

Un asemenea moment vânase Kim. Ocazia era prea bună pentru a o rata. Cleo reacţionase exagerat, iar Kim trebuia să ştie de ce. În clipa următoare, sări şi ea în picioare şi o urmă pe Cleo.

„O să mă transform în sirenă sub ochii nebunei ăsteia de soră-meal” se gândea Cleo panicată, în timp ce intra în baie.

Trei… Doi. Unu., Deja simţea furnicăturile specifice în picioare. Apoi apăru coada de peşte şi fata se prăbuşi, înotătoarea se lovi zgomotos de gresia din baie. O fracţiune de secundă mai târziu, ajunse şi Kim în holul din faţa băii,

dar nu putu decât să zărească pentru o clipă strălucirea solzilor de pe coada lui Cleo, înainte ca sora ei să-i trântească uşa-n nas.

Kim se frecă la ochi, uluită. Nu putea să creadă ceea ce tocmai văzuse. Dar ce să fi fost oare, mai exact? Îşi lipi urechea de uşă, dar în baie era linişte deplină.

— Kim! O strigă mama. Pleacă de la uşă!

Nu tocmai încântată, copila se întoarse în sufragerie şi luă atlasul de pe jos. În graba mare, îi scăpase din mâini. Din fericire, îl închisese înainte să fugă după Cleo. Altfel, mama ar fi descoperit cu siguranţă jurnalul ascuns între pagini.

— Nu ştiu de ce faci asta, dar e tare nepoliticos să asculţi pe la uşi! Iar sora ta este suficient de agitată fără să mai contribui şi tu. N-o ajuţi cu nimic dacă-ţi bagi nasul neinvitată în treburile ei, zise mama, înainte să mototolească schiţele ude şi să le arunce la gunoi.

Dar Kim era deja preocupată de alte lucruri. Tocmai găsise în jurnalui lui Cleo un desen foarte interesant: Cleo şi Emma în apă, alături de delfini.

Kim dădu din cap, mulţumită de sine: acum ştia cine avea s-o ajute să dezvăluie secretul.

Capitolul 6

După-amiaza târziu, Emma şi familia ei stăteau în jurul mesei. Jucau cărţi, ca de obicei, o dată pe săptămână. Pe vremea când Emma muncea din greu pentru cariera ei de înotătoare, aceasta era singura fereastră de timp liber petrecut împreună cu familia.

Deodată, cineva sună la uşă. Emma se repezi să deschidă.

— Ah… Făcu ea surprinsă, când văzu cine stătea în faţa uşii. Nu aştepta pe nimeni dintre prietenii ei – cu atât mai puţin pe Kim, sora mai mică a lui Cleo.

Probabil că mirarea i se citea pe chip, căci Kim trecu direct la subiect.

— De fapt, îl căutam pe Elliot, zise ea repede. Apoi se strecură pe lângă Emma şi intră în casă.

Elliot, care-şi auzise numele, îşi ridică ochii din cărţi.

„Of, nu se poate, e Kim de la şcoală…” îşi zise el supărat.

— Ce vrei? Întrebă Elliot, pe un ton neprietenos.

De fapt, Kim nu-i era complet antipatică, dar uneori prea insista să-şi impună propriile păreri. Cei doi nu erau tocmai prieteni, spre deosebire de surorile lor, dar se mai întâlneau câteodată, când mergeau cu părinţii la un grătar. Dar, pentru că Elliot şi Kim erau de-o seamă şi se jucaseră de mici împreună, toată lumea îşi imagina că erau buni prieteni.

Emma rânji. „Aşa, deci… S-a făcut mare şi Elliot, dacă are deja o prietenă”, îşi zise ea. Bine că Elliot nu-i ghicea gândurile, altfel n-ar fi fost prea încântat!

— Cred c-ar trebui să-mi fac ordine în cameră, zise Emma nevinovată. „Lăsaţi porumbeii singuri”, le semnaliza ea şi păflnţilor, printr-un gest discret.

Părinţii Emmei săriră imediat de pe scaune şi rostiră într-un glas:

— Venim să te-ajutăm!

„Ce drăguţ!” se gândi mama Emmei şi strânse mâna soţului ei, care o privea nedumerit. Habar n-avea ce se-ntâmpla.

El nu voia decât să joace cărţi.

Elliot se uita la Kim supărat şi aştepta ca ea să spună odată pentru ce venise. Dar Kim nu scoase nici un sunet, până nu dispărură ceilalţi membri ai familiei.

— Deci? Întrebă el nerăbdător şi-şi încrucişă braţele pe piept.

Tocmai voia să înceapă să bată din picior, când Kim se duse să se asigure că nu-i asculta nimeni. Voia să fie doar ei doi, când avea să-i dezvăluie lui Elliot secretul.

— Uite, zise ea şi-i întinse jurnalul, pe care-l ţinuse până atunci ascuns sub pulover. Trebuie să-l citeşti neapărat. E jurnalul lui Cleo.

Elliot tresări speriat.

— În nici un caz! Eu nu citesc jurnalul nimănui, răspunse el revoltat.

Kim îşi plecă privirea. Avea senzaţia că Elliot începe să-i facă morală.

„La fel ca soră-sa!” se gândi ea supărată. „Ăştia-s toţi nişte oameni de onoare. Groaznic! Nu ştiu cum de se pot suporta!”

— E spre binele tău, Elliot, continuă Kim secretoasă şi-i întinse din nou jurnalul.

Băiatul făcu încă un pas în spate.

— Este un lucru personal, intim, repetă el, refuzând din nou.

Kim oftă. Era mai greu decât îşi imaginase. „Of, Doamne! Totul merge pe dos

— Ascultă-mă! Am motive să cred că sora mea, sora ta şi… Probabil Rikki sunt sirene! Zise ea într-un suflet şi încercă înc-o dată să-i ofere jurnalul. Citeşte şi convinge-te!

Nu prea convins, Elliot luă jurnalul şl se aşează. O să-i facă pe plac lui Kim, dacă asta însemna s-o vadă mai repede plecată. Deschise jurnalul lui Cleo, la întâmplare, şi-l răsfoi. Îi săriră în ochi câteva schiţe în care Emma, Rikki şi Cleo aveau picioarele desenate în chip ciudat. Dar de aici şi până la ideea lui Kim că fetele ar fi fost sirene era cale lungă. Elliot se uită la scris, dar nu putea descifra nici un cuvânt.

— Este un limbaj secret! Zise el, mai mult sieşi decât lui Kim.

Fata rânji.

— Vezi, acum totul e clar, făcu ea plictisită.

— Nimic nu e clar, o corectă Elliot.

„Ce căpos poate să fie! De fapt, ar trebui să-mi mulţumească pentru că încerc să-l ajut.” Kim îi smulse jurnalul din mână.

— Uită-te la ăsta… Şi la ăsta… Şi la ăsta… Zise ea, punând degetul pe diferite desene. Sunt sirene!

Dar Elliot avea nevoie de nişte dovezi mai consistente, nu doar de nişte desene, pentru a se convinge că ceva nu era în ordine cu sora lui.

— Pot fi doar nişte mâzgălituri, zise el, Şi mie îmi place să mâzgălesc, Kim se lovi peste frunte.

— Elliot! Am văzut-o pe Cleo la noi în baie. Avea o coadă de peşte! Sună ciudat, dar, dacă am dreptate, ele pot să şi controleze apa, cu ajutorul unor puteri magice, Deodată, Kim auzi o uşă trântindu-se la etaj şi pe cineva coborând în fugă scările. Ascunse rapid jurnalul sub o pernă de pe canapea şi afişă o mină nevinovată. Emma se îndrepta spre bucătărie.

— Nu vă deranjez… Vreau doar să-mi iau ceva de băut, zise ea zâmbind.

Elliot şi Kim o urmăriră din priviri. Amândoi afişau un zâmbet larg şi încercau să pară cât se poate de nevinovaţi.

— E vrăjită! Îi şopti Kim băiatului. Ce crezi c-o să bea? Sigur nu apă, pentru că nu are voie s-o atingă!

Elliot se întoarse şocat spre Kim. Avea senzaţia că fata se simţea foarte bine în rolul de bârfitoare. Putea să spună ce voia despre sora ei, dar nimeni nu avea voie să spună obrăznicii despre sora lui mai mare.

Emma habar n-avea ce se întâmpla în spatele ei. Îşi luă o sticlă cu apă din frigider, băgă un pai în ea şi ieşi din bucătărie. După ce Emma se îndepărtase de cei doi, Elliot se întoarse către Kim şi o privi sarcastic.

— Ce ziceai? Făcu el.

Dar Kim avea un răspuns pentru toate.

— E isteaţă, zise ea cu un aer misterios. Emma bea apă doar cu paiul, ca să nu-i atingă pielea.

„Kim chiar crede că le ştie pe toate!” îşi zise Elliot, care începea să se înfurie.

— Cred că e mai bine să pleci, îi spuse el şi se ridică de pe canapea.

— Trebuie să mă crezi! Zise Kim. Ştiu exact ce spun!

Elliot scoase jurnalul de sub pernă şi i-l puse în braţe lui Kim.

— Vezi, tocmai despre asta e vorba. Eu nu te cred! Zise băiatul şi o împinse pe Kim spre uşă.

— Te rog! Ascultă-mă! Îl imploră ea.

Avea nevoie de Elliot pentru a elucida misterul. Însă el nu se lăsă convins.

— Pe mâine, la şcoală! Zise el, deschizând larg uşa.

— Elliot! Dacă nu deschizi ochii şi nu vrei să vezi ce se întâmplă, vei fi poate prima ei victimă, zise Kim disperată.

— Pe mâine, la şcoală! Repetă Elliot, o împinse pe Kim afară şi încuie uşa.

Pentru o clipă, Kim rămase ţintuită locului. Nu-i venea să creadă.

„Dacă nici Elliot nu mă crede, în ciuda tuturor dovezilor…” se gândi ea, ţinând jurnalul la piept. „Atunci, pe cine aş putea convinge?” înăuntru, în casă, Elliot se sprijini de uşă.

„Ce-o fi apucat-o?” se miră el. Habar n-avea, dar îi venea greu să recunoască, pentru că asta arfi însemnat să recunoască şi faptul că nu ştia nimic despre fete.

Emma se sprijini de uşa de la baie şi, pentru a treia oară, se uită la ceas.

— Elliot, grăbeşte-te! Îl rugă ea.

— Sunt gata imediat. Doar un minut! Strigă Elliot prin uşa închisă.

Emma oftă. Băiatul spusese acelaşi lucru şi în urmă cu cinci minute şi încă se mai auzea apa de la duş. Părea să se simtă foarte bine acolo.

— Stai deja de douăzeci de minute în baie! O să rămân fără apă caldă, zise ea supărată.

Elliot îşi vârî înc-o dată capul sub jet, savurând momentul. Aproape că nu mai auzea vocea Emmei, cu tot zgomotul apei, Şi totuşi, ştia că fata îşi pierduse răbdarea.

Emma ascuita la uşă şi bătea uşurel din picior, „Nu pot să cred că nu iese din baie! Imediat o să se termine apa caldă.,. La să vedem dacă-i place să facă duşuri reci!”

În baie, Elliot simţi un junghi în ceafă. „Hei! Ce se-ntâmplă?” se întrebă el. „Uhhh, apa asta e de gheaţă!”

Sări urgentdin cabină şi-şi luă un prosop, Stătea în mijlocul băii, tremurând de nervi şi de frig. Apoi se îndreptă

din nou spre cabina de duş şi o deschise. Nu-i venea să creadă: din duş cădea grindină!

Repede, închise robinetul, în timp ce-l loveau în continuare bucăţele de gheaţă, închise cu grijă uşa cabinei de duş şi se uită derutat prin baie, încercând să găsească o explicaţie pentru ciudatul fenomen.

— Elliot! Urla Emma de pe hol, bătând cu pumnii în uşă.

— Da, vin acum, Emma! Răspunse el apăsat.

„Evident, asta el Trebuie să fi fost Emma!” se gândi el, fixând cu privirea uşa de la baie. Ştia că Emma stătea acolo, afară. Era supărată pe el şi spusese că o să se răcească apa şi…

Deodată, lui Elliot i se făcu frică.

Seara târziu, când toată lumea era deja în pat, Elliot se strecură în sufragerie Cu mare băgare de seamă, luă telefonul şi formă un număr.

— Kim, ai avut dreptate.

A doua zi, Elliot îşi făcu urgent temele Se sculase înaintea tuturor, îşi făcus ordine în cameră şi măturase aleea de la intrarea în casă. Când părinţii iui îşi făcură apariţia în bucătărie, el era deja acolo şi mânca.

— Bună dimineaţa, matinalule! Zise tatăl său.

— Da… Am vrut să mă scol mai devreme, pentru că am nişte treburi de rezolvat, zise Elliot, cu ochii în castronul cu cereale.

— Aha… Şi ce treburi, mă rog? Îl întrebă mama.

— Păi… Nişte chestii! Răspunse Elliot, cam nepoliticos.

Părinţii lui îl priviră nedumeriţi. Îşi făceau griji pentru comportamentul ciudat al băiatului, deşi ştiau prea bine că toţi adolescenţii sunt imprevizibili.

Elliot se foia pe scaun. Nu-i plăcea să aibă secrete faţă de părinţii lui, dar, noaptea trecută, Kim îi dăduse instrucţiuni precise. Nu avea voie să discute cu nimeni, înainte ca ei doi să pună lucrurile la punct.

Se uită la ceas. „Ca să mă întâlnesc cu Kim la nouă şi jumătate în parcul acvatic, ar cam trebui să plec!” îşi zise el

şi sări de pe scaun.
— Păi… Eu o cam iau din loc! Trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni, le spuse părinţilor. Mă întorc la prânz. Ne vedem pe la unu!
Apoi îşi luă rucsacul şi dispăru.
— Stăteam liniştit sub duş şi, deodată, a început să cadă grindină! Îi povesti el lui Kim, încă speriat. Se aflau de cincisprezece minute în parcul acvatic, iar Kim deja auzea povestea asta a doua oară.
— OK, relaxează-te, zise ea cu blândeţe.
Pe undeva, avea senzaţia că Elliot exagerează când vorbeşte de grindină. Pe de altă parte, şi ea îşi văzuse sora cu coadă de peşte şi o luase razna, la fel ca el. Îl trase spre zona cu urşii polari.
— Trebuie să ne gândim bine cum rezolvăm problema asta, zise ea, privind urşii care-şi înfulecau micul dejun.
Kim şi Elliot stăteau la marginea ţarcului, duşi pe gânduri.
— Poate c-ar trebui să vorbim cu ele, spuse Elliot.
— Poftim? Să vorbim cu ele? Ai înnebunit?! Ţipă Kim.
— Păi… Am învăţat că multe lucruri se pot rezolva prin comunicare.
Era ăe-a dreptul surprins de reacţia lui Kim, Fata oftă teatral.
— Comunicarea este pentru oameni, dar ele nu sunt tocmai oameni… Sunt mai degrabă…
Kim se gândi o clipă.
— Vrăjitoare… Vampiri… Cel mult, putem încerca să le oprim.
— Şi cum te-ai gândit s-o facem, mă rog frumos? Întrebă Elliot, cu ochii măriţi de spaimă.
Kim zâmbi. Îl adusese exact acolo unde voia.
— Ele îşi iau adevărata înfăţişare când se udă. Cred c-ar trebui să le deconspirăm, zise ea, cu satisfacţie. Trebuie doar să găsim momentul potrivit – şi vom fi nişte supereroi!
Elliot ajunse la timp la masă, Tocmai se pregătea să spele vasele, când Emma veni acasă şi se trânti pe canapea.

„Ce porcărie! Dac-ar fi venit cu zece minute mai devreme, aş fi păcălit-o să spele vasele. Iar atunci aş fi văzut ce se întâmplă când se udă pe mâini, însă chiar şi numai gândul îl făcea să se simtă vinovat. Nu era genul lui să spioneze, iar acum era pe cale să dovedească faptul că sora lui mai mare, pe care o iubea atât de mult, era sirenă. Şi totuşi, trebuia să ştie adevărul. Elliot umplu un pahar cu apă şi se îndreptă spre canapea. Emma îşi ridică ochii de pe revista pe care tocmai o răsfoia şi-l întrebă:

— Hei, Elliot! Ce faci?

— Nimic, răspunse Elliot, şovăielnic. Dar tu?

— Citesc un pic, răspunse Emma, zâmbind. Nu bănuia nimic.

Lui Elliot, paharul i se părea greu.

— Vrei o gură de apă? O întrebă pe Emma şi-i oferi paharul.

Emma tresări în momentul în care apa clipoci, gata să se verse.

— Nu, mulţumesc! Răspunse ea, încercând să rămână cât mai calmă.

— Îţi dau cu plăcere, insistă Elliot, luând şi el o înghiţitură.

Emma se uită la el. „Ceva nu e-n ordine… Se comportă destul de ciudat”, se gândi ea, alarmată.

— Nu mi-e sete! Explică fata, chiar dacă-şi simţea gura uscată de spaimă.

Lui Elliot i se puse un nod în gât. Ştia că Emma bănuia ceva. În mod normal, l-ar fi întrebat ce-l apucase, dar acum, se întâmpla tocmai lucrul de care se temuse. Sora lui avea un secret – şi părea a fi ceva important.

— Ştii ceva? Eu vreau să împart totul cu tine, pentru că eşti sora mea. Iar tu mă răsplăteşti cu secrete şi minciuni! Izbucni el deodată.

Elliot simţea cum i se umezesc ochii.

Emma îl privea uluită.

— Ce minciuni? Întrebă ea, cu voce tremurândă.

Bănuia că Elliot îi descoperise secretul.

— De ce nu mi-ai spus că eşti sirenă? Se smiorcăi el, apropiind paharul şi mai mult de fata Emmei.

— Vai, Elliot! Dar de ce crezi c-aş fi… Sirenă? Întrebă Emma, străduindu-se să râdă în hohote, încerca să-i dovedească acum că se purta prosteşte.

— Pur şi simplu, ştiu!

Elliot puse paharul cu apă pe masa din sufragerie şi se trânti pe canapea, lângă sora lui.

— Ieri a venit la mine Kim, cu jurnalul surorii ei. Sunt acolo câteva desene cu tine şi cu Rikki – în care aveţi cozi de peşte!

Elliot îşi lăsă faţa în mâini şi izbucni în plâns.

Emmei îi părea rău pentru fratele ei. Nu suporta să-l vadă atât de supărat. Erau o familie unită şi-i fusese atât de greu să ascundă secretul de ceilalţi! O năpădi tristeţea şi era gata-gata să izbucnească şi ea în plâns. Dar la ce i-ar fi folosit? Aşa că încercă să se adune.

„Elliot încă e un copil, Dacă-i spun adevărul, mâine o să ştie toată lumea.” încercă să-şi îmbrăţişeze fratele, dar acesta o respinse şi sări de pe canapea.

— Deci nu negi povestea?! Ţipă el.

— Eu… Eu… Începu Emma, dar Elliot fugi din cameră, înainte ca ea să apuce să mai spună ceva.

Capitolul 7

Emma se bucura acum că luase hotărârea să meargă până la Cleo pe jos, şi nu cu bicicleta. Mersul rapid îi făcuse bine, o ajutase să se mai calmeze. Ajunsese în faţa casei familiei Sertori. Voia s-o certe pe Cleo în legătură cu jurnalul. Chiar şi numai gândul la jurnal îi accelera pulsul. Dar cineva trebuia să-i spună cât fusese de neatentă…

Emma trase adânc aer în piept şi bătu la uşă. Spera doar să nu-i deschidă Kim. Nu ştia ce se putea întâmpla dacă obrăznicătura… „Linişteşte-te, Emma!” îşi zise ea şi-şi adună forţele.

Doamna Sertori îi deschise uşa, zâmbind.

— Bună, Emma! Zise ea. Mă bucur să te văd! Ce mai face mama ta?

— Bine, mulţumesc, doamnă Sertori, răspunse Emma politicoasă.

— Cu siguranţă, o cauţi pe Cleo. E sus, la ea în cameră. Urcă liniştită! O pofti doamna Sertori. Cleo! A venit Emma! Strigă ea, în timp ce Emma urca scările.

În drum spre camera lui Cleo, Emma se gândea cum să abordeze subiectul. Până acum fusese prea furioasă ca să gândească logic, dar acum era aici şi…

Bătu la uşa lui Cleo, apoi o deschise. Prietena ei era în pat şi desena.

— Hei! O întâmpină ea pe Emma. Ce mai faci?

— Tu ţii un jurnal? Ai înnebunit? Izbucni Emma, în timp ce închidea uşa.

Cleo se ridică. Era foarte surprinsă şi derutată. Cele două fete se cunoşteau de mult timp, astfel încât Emma nu trebuia să mai adauge nimic. Cleo ştia exact despre ce vorbea prietena ei.

— Doar unul… Mic, răspunse ea ruşinată.

„Doar unul mic…” Emma se străduia să-şi potolească furia. Încă avea în faţa ochilor figura plânsă a fratelui ei.

— Cu toate detaliile despre viaţa noastră de sirene! Îi replică tăios.

Doar buzele strânse trădau furia Emmei, dar semnul acesta era suficient pentru Cleo.

— Dar nu ştie nimeni! Zise ea, începând să se enerveze.

Se ridică din pat, deschise comoda şi începu să-l caute. Avea să-i arate Emmei că este mai precaută decât şi-ar fi imaginat ea – sau oricine.

„Toată lumea mă subestimează…” se gândi Cleo mâhnită. „Doar ieri l-am pus aici, pentru c-am desenat ceva frumos, cu mine şi delfinii… Sau a fost alaltăieri?”

Dar jurnalul nu mai era acolo unde îl ascunsese ea. Stând cu spatele la Emma, Cleo căuta cu înfrigurare prin sertare. Nici urmă de jurnal! Era momentul să accepte adevărul.

— A dispărut! Zise ea, ruşinată.

— Da, ştiu asta! Cum credeai c-am descoperit că ţii un jurnal? Sora ta a venit ieri cu el la mine acasă şi i l-a arătat fratelui meu!

Emma lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp, deznădăjduită.

— Îmi pare atât de rău… Încercă să se scuze Cleo. Ce-i de făcut acum?

— Habar n-am, răspunse Emma.

Abia acum începu Cleo să-şi facă griji cu adevărat. În mod normal, Emma avea o soluţie pentru orice.

— Ce-ar fi să încerc să-mi recuperez jurnalul? Ştiu majoritatea ascunzătorilor lui Kim, nu poate fi prea greu!

Emma o privi surprinsă.

Nu-şi amintea ca prietena ei să fi găsit vreodată soluţia unei probleme. În mod normal, aştepta ca Emma să-i spună ce era de făcut.

„Trebuie să se simtă cumplit, de data asta!” se gândi Emma, simţind cum furia începea s-o părăsească.

— OK, tu găseşti jurnalul, iar eu o sun pe Rikki. La urma urmei, povestea asta ne priveşte pe toate trei, zise Emma. Ne vedem mai târziu, la Juice-Net.

Cleo zâmbi uşurată. Emma o iertase.

— OK, asta e o idee bună! Îţi trimit un SMS când găsesc jurnalul.

— Perfect! Şi… Cleo? Îmi pare rău că m-am înfuriat aşa. Dar trebuia să fi văzut faţa lui Elliot – şi m-ai fi înţeles!

— Ei, nu-ţi face probleme, Emma! O întrerupse Cleo pe prietena ei. Ştiu că nu-ţi place să ai secrete faţă de familia ta. Eu sunt supărată pe mine.

Cele două prietene îşi zâmbiră. Tensiunea dintre ele dispăruse. După ce Emma închise uşa în urma ei, plecând spre Rikki, Cleo se aşează pe un colţ al patului şi-şi ascunse faţa în mâini. Se gândea unde să caute jurnalul dispărut. Nu-i venea să creadă că sora ei îi cotrobăise prin cameră. „Bineînţeles! O asemenea nesimţire e tipică pentru ea.” Cleo se ridică furioasă, deschise uşa camerei şi…

— Kim! Strigă ea pe hol, ca să verifice dacă sora ei era acasă, Neprimind nici un răspuns, Cleo fugi în camera lui Kim.

— Kim! Strigă ea din nou.

„Ori mă ignoră, ori chiar nu e acasă”, se gândi Cleo şi cercetă din priviri camera surorii ei. „Oricum ar fi, o să caut prin toate cotloanele – şi nu mă interesează dac-o să mă prindă careva!”

La parter, doamna Sertori o auzi pe Cleo strigând-o pe Kim, „Vai de mine! Iar a făcut fata asta vreo prostie,.”

Două ore mai târziu, Cleo intra în cafenea. Le căută din priviri pe Rikki şi pe Emma. Cele două fete stăteau într-un separeu şi discutau cu voce scăzută. Când o zăriră pe prietena lor, îi făcură semn cu mâna, Cleo era neagră de supărare. Se simţea atât de vinovată! „Dacă n-aş fi scris un jurnal prostesc. Aş fi evitat toată nebunia asta!”

Pe de altă parte, îi era clar că nu putea să le evite pe prietenele ei. De asemenea, spera ca ele s-o ierte. Doar de-asta îi erau prietene!

Mergând spre masa celor două, Cleo trecu pe lângă Miriam şi Tiffany, care stăteau, ca de obicei, una lângă alta şi forfecau pe toată lumea. Apoi, Cleo îl zări pe Lewis, care era adâncit în căutările lui, pe internet.

Fata se aşează pe un scaun, lângă Emma, şi le dădu imediat vestea:

— Am găsit jurnalul! Era sub perna lui Kim! Zise ea şi-şi coborî privirea.

Emma îi povestise deja lui Rikki ce se întâmplase. Amândouă puteau citi pe faţa lui Cleo supărarea şi sentimentul de vinovăţie.

— Bine că l-ai găsit! Observă Rikki.

Cleo îşi ridică ochii şi răsuflă uşurată, văzând că prietenele ei zâmbeau încurajator. Acum se simţea mult mai bine.

Perdeaua de la uşa cafenelei foşni, iar Kim şi Elliot îşi făcură apariţia. Rikki, care avea tot timpul privirea aţintită către uşă, îi zări prima.

— Ia uitaţi-vă cine-i aici! Zise ea şi le făcu semn spre cei doi copii.

Cleo mârâi:

— Îi arăt eu ei!

Şi încercă să treacă pe lângă Rikki.

— Eu zic s-o ignori! O sfătui Emma şi o obligă pe Cleo să se aşeze la loc.

„Asta ne-ar mai lipsi! O ceartă între cele două surori”, îşi zise Emma. „Ar fi o ocazie fantastică pentru Kim să dezvăluie povestea cu sirenele. Iar Tiffany şi Miriam sunt de faţă… Nu, asta nu poate să se întâmple!”

Privi furioasă în direcţia celor două fete, dar ele nu observară situaţia tensionată.

În celălalt capăt al cafenelei, Elliot şi Kim se aşezară la o masă.

— Sunt toate aici! Observă Kim bucuroasă, după ce inspectase încăperea. Ai adus uneltele?

Elliot râânji, îşi luă rucsacul şi-l deschise cu atenţie. Înăuntru se afla cel mai mare pistol cu apă pe care-l văzuse vreodată Kim.

„O să fie superi” chicoti fata în sinea ei.

Emma se uită spre Elliot. După faţa lui, îşi dădu seama că el şi Kim puneau la cale ceva necurat.

— Ăştia doi nu se dau bătuţi! Le zise ea lui Cleo şi Emmei, apoi îşi lăsă capul în mâini.

Rikki o privi pe Emma. De când o cunoştea, fata asta nu se dăduse niciodată bătută.

— Păi, atunci, trebuie să facem ceva! Zise Rikki, bătând cu pumnul în masă, gata să-şi protejeze prietenele.

Dar cele două fete se uitau neajutorate una la alta. Niciuna nu avea habar ce era de făcut. După câteva secunde de tăcere stânjenitoare, Emma îşi ridică totuşi privirile pline de speranţă. Arăta de parcă tocmai îi venise o idee.

— Lewis?! Strigă ea, cât putu de dulce.

Lewis îşi dezlipi privirea de monitor şi ridică din sprâncene.

— Hm? Răspunse el sceptic.

Cunoştea mult prea bine tonul Emmei de poţi-să-mi-faci-un-serviciu. Era clar că trebuia să meargă la masa fetelor, ca să discute cu ea. Lewis oftă. „Iar trebuie să fac pe salvatorul!” se gândi el şi împinse la loc scaunul din faţa calculatorului.

Între timp, Elliot încerca să-şi scoată pistolul cu apă din rucsac, fără să fie observat. Dar chestia aia imensă se agăţase de un buzunar interior.

Deodată, Kim observă că Emma îl chemase pe Lewis la masa lor.

— Stai! Îl opri ea pe Elliot. Lewis e de-al lor.

Pentru moment, Elliot îşi întrerupse strădania, crezând că fata o luase razna.

— Nu mi-l pot imagina pe Lewis ca… Sirenă, zise el serios.

— Nu, prostuţule! El este un siren. Un soi de sirenă la masculin! Răspunse Kim, cu privirea întoarsă spre Lewis, care tocmai se apropia de masa fetelor.

— Stai jos, cât poţi de calm! Îi porunci ea lui Elliot, care-şi puse din nou rucsacul sub masă.

Lewis se strâmbă nemulţumit, după ce Emma îi povesti ultimele noutăţi.

— Cât ştiu, mai exact? Întrebă el, uitându-se de la una la alta. Toate trei păreau ruşinate.

— Mai mult sau mai puţin… Totul I mormăi Rikki, încercând să n-o privească direct pe Cleo. Ştia exact cum se simţea prietena ei din cauza poveştii ăsteia şi nu voia să înrăutăţească lucrurile.

— O, darastaeoadevăratăperformanţă! Aţi reuşit! Zise Lewis şi aplaudă.

— Ăsta nu-i un motiv să-ţi baţi joc de noi! Pur şi simplu, s-a întâmplat, da? Hai să terminăm cu batjocura şi să găsim împreună o soluţie, zise Rikki, salvând astfel situaţia. Care-i planul de bătaie, stimaţi colegi?

Tiffany îşi ridică ochii din revistă la comanda lui Miriam. Aceasta tocmai îi arăta separeul unde se aflau Rikki, Emma, Cleo şi Lewis. Miriam ridică din sprâncene, observând scena.

— Necazuri în Paradis? Întrebă ea, chicotind.

— Vrei să-ţi spun o chestie tare? Întrebă Tiffany, aplecându-se.

Nimeni nu trebuia să le audă conversaţia. Miriam încuviinţă, dând din cap.

— Cleo participă la concursul de Miss Regina Mării, zise Tiffany, fericită că era prima persoană care-i dădea vestea lui Miriam.

Miriam rămase cu gura căscată.

— Serios?! Şi cum o să-şi facă un costum peste noapte? Se miră ea.

În vocea ei se simţea un amestec de neîncredere şi teamă. Nimeni nu ştia mai bine decât Miriam ce volum de muncă însemna crearea şi confecţionarea unui costum. Numai la acest gând şi o treceau toate transpiraţiile…

Tiffany o privi înţelegătoare.

— De-aia sunt atât de încordaţi cu toţii, zise ea zâmbind.

Lewis se uită la Rikki. De data asta, trebuia să-i dea dreptate: faptul era consumat. Acum n-aveau decât să găsească o soluţie. Nu-i era nimănui de folos să arunce vina de la una la alta.

— Cel mai bine arfi să le distragem atenţia celor doi. Trebuie să creadă că în jurnal este vorba despre altcineva, propuse el.

— Despre cine? Întrebă Cleo, agitată. Îi plăcea planul, dar Lewis încă nu se gândise atât de departe. Se uită în jur, prin cafenea. După o clipă, rămase cu privirea aţintită asupra lui Miriam.

— Hei! Miriam! Strigă el tare şi-i făcu un semn prietenos cu mâna.

Miriam îl privi, nedumerită. Lewis nu pierdu vremea, se ridică şi veni spre ea. Miriam se uita la Tiffany, fără să-i vină

a crede. Ce avea de gând băiatul ăsta?

Din cealaltă parte a cafenelei, Kim şi Elliot îl urmăriră pe Lewis cum se aşeza la masa lui Miriam, Kim inspiră adânc şi făcu ochii mari.

— Sunt mai mulţi! Şopti ea către Elliot. Bineînţeles, ea presupunea că Miriam şi Tiffany erau de asemenea sirene. Lucrurile sunt mai complicate decât ne imaginam!

Lewis îşi luă un scaun şi se aşeză comod.

— Ce cauţi aici? Întrebă Miriam cu superioritate. Tu nu vrei niciodată să vorbeşti cu noi!

În acel moment, Cleo îl ajunse din urmă pe Lewis şi răspunse în locul lui:

— Nu fi fraieră, Miriam! Zise ea. Nouă chiar ne place de tine!

Miriam se uita uluită de la Cleo la Lewis. „Ceva nu e-n ordine aici!” se gândi ea. „Şi cred că ştiu şi ce anume…”

— Să nu-ţi imaginezi că nu ştiu că te-ai înscris la concurs! Zise ea batjocoritoare. Eu ştiu totul!

— Chiar ai aflat? Întrebă Cleo.

Emma şi Rikki simţiră şovăiala din vocea lui Cleo şi-i săriră în ajutor. Fugiră spre masa lui Miriam, înainte ca prietena lor să spună ceva ce-ar fi regretat mai târziu.

— O, minunat! Zise Emma şi-şi aşează mâinile pe umerii lui Cleo. O împinse uşor pe prietena ei spre uşă. Hai să mergem!

— Ce crezi că se-ntâmplă aici? Întrebă Elliot, văzând-o pe sora lui cum le scoate pe Rikki şi pe Cleo din cafenea.

— Habar n-am, răspunse Kim, dusă pe gânduri. Dar acum ştiu că există o întreagă armată de asemenea fiinţe marine, şi noi nu putem face nimic împotriva lor.

Elliot dădu din cap, cu un aer înţelept.

Lewis urmări discuţia dintre cei doi copii, bucurându-se că reuşise să-i păcălească. Oare ei chiar credeau că şi Miriam era sirenă? Trebuia să se asigure, dar pentru asta avea nevoie de o altă tactică – de ceva care să-i convingă, o dată pentru totdeauna, că povestea din jurnal nu se învârtea în

jurul celor trei prietene, Rikki, Emma şi Cleo. Se ridică de la masă, iar scaunul căzu cu zgomot în spatele lui.

— Ce nătăfleţ! Zise Miriam, făcându-i pe toţi să râdă.

De fapt, Lewis îşi atinsese scopul. Cu toţii se uitau la el, inclusiv Elliot şi Kim. Asigurându-se că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, se întoarse la calculatorul unde lucrase înainte de venirea fetelor. Simţi din plin cum îl fixau cel puţin patru perechi de ochi, în momentul în care deschise o pagină de internet despre sirene.

Citi câteva informaţii şi închise. Apoi, plăti consumaţia şi ieşi din cafenea, Tiffany şi Miriam îl urmăriră cu privirea, în vreme ce dădea la o parte perdeaua de la intrare şi dispărea. Apoi se priviră întrebător.

— Aici se întâmplă ceva ciudat, zise Tiffany.

— Da! Cleo are un plan! Confirmă Miriam presentimentul prietenei sale. Numai că nu ştiu ce anume… Se ridică brusc de la masă şi se duse la calculatorul unde lucrase Lewis ceva mai devreme. Era afişată pagina de internet a cafenelei. Fata intră rapid în istoric, pentru a vedea ce pagini vizitase Lewis în ultima vreme. Apoi deschise ultima pagină vizitată. Era plină de poveşti despre sirene.

— Sirene? Cleo o să participe la concurs costumată în sirenă? Ha! Tiffany se gudură pe lângă Miriam. Ideea ta e mult mai bună!

Dar Miriam nu era de aceeaşi părere. Ideea ei era bună, dar asta… Asta era genială!

— Taci din gură, Tiffany! Se răţoi ea. Hai odată!

Miriam se întoarse la masa ei, îşi luă geanta şi ieşi în goană din cafenea.

N-avea prea mult timp la dispoziţie pentru a-şi reface costumul.

Înainte ca perdeaua de la intrare să rămână nemişcată, Elliot şi Kim se înfiinţaseră deja la acelaşi calculator. Nu le venea să creadă, văzând pagina despre sirene care era încă afişată!

— Bineînţeles! Observă Kim. Acum totul se potriveşte! Miriam este conducătoarea grupului.

Elliot o privi suspicios.

— Eşti sigură? O întrebă el timid.

Kim îl privi cu milă.

— Foarte sigură! Miriam este mereu şefa, replică ea.

„Nu încearcă din răsputeri să-şi păstreze secretul… Şi totuşi, trebuie să fie îngrijoraţi că noi am aflat totul! Oare ce pun la cale?”

Capitolul 8

Miriam şi Tiffany porniră în goană către port. Era cel mai scurt drum către casa părinţilor lui Miriam.

— În noaptea asta, trebuie să-mi fac un nou costum! O să fie destul de greu, dar o să reuşesc, zise Miriam încrezătoare.

— Bineînţeles c-o să reuşeşti! Răspunse Tiffany, ţinându-i isonul.

— La concurs vreau să fiu cea mai cea! Trebuie să ies în evidenţă… Pentru asta, am nevoie de un costum absolut fantastic… Asta e! Mi-a venit o idee minunată!

Chiar atunci, Miriam zări un pescar singuratic. Dintr-un birou gol din port, cele trei prietene vedeau cum Miriam şi Tiffany discutau aprins cu un pescar. Nu auzeau nimic din conversaţia lor, dar era limpede că Miriam îl ruga ceva pe bărbat.

Între timp, Kim şi Elliot le urmăriseră pe cele două, iar acum se ascundeau în spatele unor butoaie, fără să le scape din ochi pe Miriam şi Tiffany.

— Oare ce fac aici? Şopti Elliot.

Miriam ieşise din cafenea cu pumnii strânşi şi o expresie atât de hotărâtă, încât cei doi copii o urmaseră curioşi.

— Uite, îl vrăjeşte pe bietul pescar! Îi răspunse Kim printre dinţi, bănuind tot ce era mai rău.

— Mulţumesc mult de tot, zise Miriam şi zâmbi cât putea de drăguţ, atunci când pescarul îi dărui două dintre momelile sale vechi.

— Cu plăcere, răspunse el, uitându-se nedumerit după cele două fete.

— Astea-s grozave! Chiţăi Miriam mulţumită. Se potrivesc perfect cu noul meu costum!

— Ce-s astea? Întrebă Tiffany curioasă.

— Păi… Sunt accesoriile mele, glumi Miriam şi-şi atârnă cele două momeli la urechi.

„Aş vrea ca Miriam să nu mă mai trateze astfel!” se gândi ea tristă.

Dar Miriam nici măcar nu observase c-o rănise pe Tiffany. În schimb, o zărise pe Kim, către care se îndrepta în goană. Kim şi Elliot se ghemuiră şi mai tare în spatele butoaielor, sperând că nu-i văzuse nimeni.

— Tu eşti sora mai mică a lui Cleo, aşa-i?

Vocea lui Miriam răsună ca un clopot în urechile celor doi copii – atât de tare vorbea! Kim se ridică şi aprobă din cap, fără să scoată o vorbă.

— Ştiu exact ce faceţi aici! Le zise Miriam. Dar nu-mi veţi descoperi secretul! Aşa că terminaţi odată cu spionatul! Altfel, o s-aveţi mari probleme,. Aţi înţeles?

Elliot şi Kim dădură din cap mecanic, căci împietriseră de frică.

— Bine! Adăugă Miriam, după care se întoarse pe călcâie spre Tiffany.

— Uau! Miriam, ai un talent fantastic de-a inspira teamă, observă Tiffany, care nu se mai prea simţea în largul ei.

— Ăsta e un concurs, Tiffany! De ce-aş ţine cont de sentimentele cuiva? Replică ea, fără să se lase impresionată.

De sus, din biroul gol, Rikki, Emma şi Cleo urmăriseră întreaga scenă: cum Miriam gesticulase sălbatic, iar Kim şi Elliot se făcuseră mici de tot – şi cum Tiffany părea şi ea înspăimântată.

— Ce nesimţită! Zise Cleo, uitând că, în urmă cu douăzeci de minute, şi ea voia să se răzbune pe micuţa trădătoare.

Rikki izbucni în râs.

— Evident că e nesimţită! Dar ia uitaţi-vă la asta… Perdaful lui Miriam n-a făcut cine ştie ce impresie, observă ea.

Cele trei fete se întindeau, care mai de care, să-i vadă pe cei doi copii, care porniseră din nou pe urmele lui Miriam şi Tiffany. Nu se dădeau bătuţi prea uşor.

În secret, Emma era chiar mândră de fratele ei, care nu se lăsase intimidat – dar, pentru moment, era bine să-şi păstreze pentru ea aceste gânduri.

— Dacă totul merge conform planului, cei doi vor ajunge la concluzia că Miriam are puteri magice, zise ea cu voce tare.

— Cum adică? Întrebă Cleo. Emma rânji în direcţia lui Rikki.

— Gata? Întrebă ea.

— Bineînţeles! Hohoti Rikki.

În goana lor, Miriam şi Tiffany erau nevoite să se ferească de toate năvoadele întinse în port la uscat.

— Asta ar trebui să fie o zonă publică, zise Miriam scârbită. Cineva ar putea să cadă şi să-şi rupă un picior!

Rikki îi privea de la fereastră pe cei doi copii. Se gândea la duşuri fierbinţi, la vârtejuri şi la canicula verii. Cu o singură mişcare din încheietura mâinii, apa din port începu să clocotească. Aburul se ridică şi se formă o ceaţă deasă, care asigură retragerea lui Miriam şi a lui Tiffany. Din ascunzătoarea lor, Kim şi Elliot văzură fenomenul în toată splendoarea lui.

„Uau!” într-adevăr, părea că cele două se volatilizaseră.

— Ei? Acum mă crezi? Insistă Kim.

Elliot rămăsese fără cuvinte, aşa că încuviinţă din cap. Două ore mai târziu, cei doi îşi dădură întâlnire în arena goală din parcul acvatic. Între timp, fuseseră acasă să mănânce. Aveau neapărat nevoie de un plan. Miriam trebuia oprită, iar ei doi erau singurii care puteau face asta.

— Fii atent! Mâine, Miriam şi nebuna de soră-mea vor fi la concursul de Miss – chiar aici, în parcul de distracţii, zise Kim, străduindu-se să semene cu actorii din filmele poliţiste

preferate. O să fie ocazia perfectă de a le deconspira! Întâi şefa, iar apoi., e rândul lui Cleo.

Elliot se legăna de pe un picior pe altul. Gândul la tot ce se întâmpla îl făcu, până la urmă, să-şi piardă cumpătul.

— Mi-e frică! Recunoscu el, chiar dacă nu era foarte mândru de asta.

— Exact asta vor şi ele! Zise Kim opărită.

Tocmai se pregătea să desfăşoare un plan al parcului, pe care îl luase de la intrare.

— Acum, ascultă-mă bine! Tu o să stai aici, lângă hidrantul ăsta, zise ea, marcându-i poziţia pe hartă. Eu o să fiu aici, în spatele scenei. Când îţi fac semn, deschizi robinetul şi îndrepţi furtunul spre scenă, ca să le transformăm pe Miriam şi pe Cleo în sirene. Iar noi… Noi vom fi eroii zilei!

Planul era simplu, dar părea eficient.

— Întrebări, Elliot? Îl chestionă ea pe băiat, în timp ce împăturea harta la loc.

— Nu, răspunse el cu voce tremurândă.

Kim îşi puse mâinile pe umerii lui Elliot şi-l scutură uşor, uitându-se drept în ochii lui.

— Trebuie să fii curajos, Elliot! Încercă ea să-l îmbărbăteze.

— Ştiu, ştiu… Mormăi el, încercând să se elibereze din strânsoare.

De fapt, pe Kim n-o prea interesau sentimentele lui Elliot. Gândurile ei se îndreptau doar spre viitor, un viitor în care ea avea să fie eroina care le deconspirase pe sirene.

— Să-ţi intre bine-n cap, zise ea, mai mult către sine decât către Elliot. Singurele care au motive să se teamă sunt sirenele.

Capitolul 9

A doua zi după-amiază, la ora două şi jumătate, concursul de Miss era în plină desfăşurare, iar Rikki se simţea minunat, Mâncase de una singură o porţie uriaşă de floricele, pentru că Emma nu avusese poftă, iar acum stomacul îl juca feste – chiar dacă asta avea de-a face mai

degrabă cu următoarea participantă, decât cu porţia imensă de unt pe care i-o ceruse băiatului de la standul de popcorn, „Ce caraghioase sunt costumele!” se gândi ea, „Tiffany este ceva,. Între o zeiţă greacă şi o vedetă de Oscar! Şi ce ciudăţenie mai e şi asta, care tocmai s-a urcat pe scenă?!”

Rikki chicoti, moment în' care Emma o avertiză să-şi ţină gura. Doamna Geddes tocmai anunţa următoarea concurentă:

— V-o prezentăm pe… Libby Mclntire! Ea reprezintă o stea de mare.

Libby se târî în faţa publicului, format în majoritate din rude ale participantelor, fiecare sperând ca odrasla sa să câştige premiul cel mare. Costumul lui Libby era atât de rigid, încât fata abia putea să meargă. În afară de asta, se mai împiedică şi în cortină, moment în care publicul izbucni în râs.

— Asta-mi aminteşte de un costum minunat, pe care l-am cusut când aveam vârsta ta… Doamna Geddes continua s-o prezinte pe Libby, care se împleticea pe scenă.

Lui Rikki, costumul îi amintea mai degrabă de un burete mov, pe care-l folosea acasă la spălatul vaselor. Şi totuşi, trebuia să admită că ea nu ştia nimic despre cusut şi nici nu avea talent la lucru manual. Dar, după experienţa aceasta penibilă, îi pierise şi cel mai mic chef să înveţe.

— Astea toate-s nebune? Întrebă Rikki, întorcându-se către Emma.

Emma, care tocmai o aplauda pe Libby Mclntire, se uită ofensată la Rikki.

— Rikki, poţi măcar să te prefaci că te distrezi? O apostrofă ea.

— Dar nu mă distrez! Se smiorcăi Rikki, morocănoasă.

Emma o ignoră. Uneori, Rikki putea să fie atât de infantilă şi de nepoliticoasă!

— Nu-i aşa că este minunată, doamnelor şi domnilor? Seamănă uluitor cu o stea de mare! Concluzionă doamna

Geddes, în momentul în care tatăl lui Libby, care stătea în primul rând, îi făcuse deja fiicei sale a şaptea poză pentru albumul familiei.

Concursul de costume se desfăşura într-un colţ îndepărtat al parcului acvatic, în apropierea unui montagne-russe. Era departe de bazinele cu mamifere marine.

Elliot şi Kim escaladaseră un gard pe care scria Intrarea interzisă şi se strecuraseră pe lângă angajaţii care tocmai făceau o pauză. Acum, se aflau pe o alee din spatele scenei, unde se etalau costumele, De-acolo, Elliot vedea perfect copiii care se dădeau în montagne-russe. Se întreba dacă vreunul dintre ei avea stomacu-n gât, ca el, dar ştia că ar fi avut de-a face cu Kim, dacă încerca să fugă acum, Aceasta era deja în drum spre scenă, îndemnându-l să fie atent la semnalul ei.

— Când îţi fac eu semn., îi mai şopti ea, atunci când băiatul desfăşură furtunul.

În semiîntunericul din spatele scenei, Cleo aştepta să intre, foarte emoţionată. Îşi tot aranja costumul şi-şi verifica accesoriile din păr. Gândurile îi fugeau însă la întâmplările zilei precedente şi la felul în care izbutise să nu se transforme în sirenă în faţa mamei şi a surorii ei, încă mai simţea spaima din acele clipe, când se prăvălise cu coada ei imensă pe podeaua din baie, iar Kim fusese gata să intre peste ea. Noroc cu intervenţia mamei!

La evenimentele de astăzi, Kim nu voise să participe, motivând că nu prea avea chef să iasă. Cleo spera din tot sufletul ca sora ei să nu plănuiască vreo nebunie. Gândindu-se la toate situaţiile neplăcute în care intrase Kim în ultimii ani, Cleo se încruntă. Însă unele dintre ele fuseseră cu adevărat amuzante. Odată, Kim voise să acţioneze precum un detectiv renumit şi le vopsise lăbuţele lui Boris, câinele familiei, şi pisicii Lucy. Când animalele reuşiseră să evadeze din camera lui Kim, bineînţeles că lăsaseră urme peste tot prin casă. Tata se supărase, în schimb mama lui Cleo se ascunsese în cameră, râzând pe înfundate.

Cleo zâmbi chiar, amintindu-şi de cum o învăţase mama ei să coasă, pentru a-şi face costumul. Cleo stătuse toată noaptea ca să aplice paietele. Acum, de-abia aştepta să fie chemată pe scenă. Se legăna de pe un picior pe altul, sperând c-o să câştige datorită costumului. Îşi imagina faţa lui Miriam atunci când ea, Cleo, avea să fie încoronată. Din păcate, nu observă cum cineva îşi vârâse întâi nasul, apoi capul prin despărţitura cortinei, inspectând locul.

Kim o văzuse însă pe Cleo şi se retrase repede. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, între timp, devenise la fel de agitată ca Elliot, pe care îl lăsase lângă hidrant.

Deodată, se auzi o voce pe scenă. Doamna Geddes o anunţă pe Cleo:

— Următoarea bijuterie a mării este… Cleo Sertori!

Cleo trase aer în piept, îşi adună tentaculele şi porni încrezătoare, în lumina strălucitoare a soarelui. Chiar dacă publicul aplauda politicos, doamna Sertori observă imediat că ceva nu era în regulă. Brusc, se schimbă la faţă – era total derutată.

Rikki şi Emma, care se ridicaseră la apariţia lui Cleo, o priveau întrebător. Aplauzele se potoliră – nimeni, nici chiar mama lui Cleo, n-ar fi putut spune ce reprezenta acel costum.

„Arată ca un burete ud, plin de paiete!” se gândi Rikki, străduindu-se să nu râdă prea tare. Emma se uita spre scenă doar cu coada ochiului. Cleo era cea mai bună prietenă a ei, dar uneori făcea tot felul de lucruri fără să se gândească. Altfel, n-ar fi participat la un concurs de frumuseţe. La capătul opus al băncii stăteau părinţii lui Cleo. Şi ei erau tare miraţi.

— Ce vrea să fie asta? O întrebă tatăl lui Cleo pe soţia lui.

Dar ea nu putu decât să ridice din umeri.

„Ceva s-a întâmplat…” se gândi mama lui Cleo, necăjită. „Când m-am dus la culcare, arăta absolut normal.” Acum, costumul era o catastrofă. Accesoriile din păr o făceau să semene cu o imensă ciupercă mov. În afară de asta,

tentaculele stăteau lipite unele de altele: lipiciul pentru paiete nu se uscase suficient.

Pe scenă, doamna Geddes văzu catastrofa apropiindu-se. Ca moderatoare a concursului de Miss Regina Mării, era de datoria ei să laude fiecare costum, dar de această dată habar n-avea ce să spună. Costumul lui Cleo îi pusese capac. Pe de altă parte, nici nu voia s-o rănească pe fată. Era de fiecare dată atât de săritoare – şi atât de muncitoare în parcul acvatic!

Doamna Geddes tuşi în microfon, ceea ce provocă un ecou la fel de înfricoşător precum liniştea din public.

— Ăăă… Hmmm… Cleo s-a costumat astăzi în… Se întoarse spre Cleo şi-i zise cu drăgălăşenie: Ajută-ne un pic!

Zâmbi atât de forţat, încât simţi c-o dor maxilarele. Cleo se uită spre public. Ea interpretase liniştea tuturor ca pe o dovadă de entuziasm. Era sigură că toată lumea va îndrăgi costumul ei.

— Sunt o galeră portugheză! Anunţă ea triumfătoare şi făcu apoi câţiva paşi.

O mare de feţe întrebătoare se îndreptă spre ea. Nimeni nu avea nici cea mai mică idee ce animal era acela.

— Este o specie de meduză, explică Cleo, bucurându-se că stârnise uimire în public.

„Sinceră să fiu, chiar cred că ideile mele sunt de fiecare dată fenomenale”, se gândi ea, visătoare. „Nici nu-mi pot imagina câte mi-ar fi trecut prin minte, dac-aş mai fi avut timp de pregătiri…”

Deodată, un vuiet traversă mulţimea. Şi, cum nimeni nu voia să pară incult fiindcă nu cunoştea acest animal, Cleo avu parte de cele mai lungi aplauze ale după-amiezii.

Rikki şi Emma schimbară câteva priviri, răsuflând uşurate. Apoi aplaudară frenetic, pentru a-şi dovedi susţinerea.

În acelaşi timp, Kim asculta din spatele scenei aplauzele dedicate surorii ei.

„Dac-aţi şti ce este sora mea în realitate, n-aţi mai aplauda cu atâta zel!” îşi zise ea, urâcioasă. „O să deconspir acest

banc de creaturi marine ciudate – şi-atunci să vedem cui îi sunt destinate aplauzele!”

Îşi vârî din nou nasul printr-o gaură din cortină. O descoperi pe Miriam, care urma la rând. Din păcate, era prea întuneric ca să-şi poată da seama ce costum purta aceasta.

Kim îşi trase genunchii sub bărbie şi zâmbi. Totul mergea ca pe roate.

— Aşa, doamnelor şi domnilor… Iar acum, la final, aplauze furtunoase pentru… Miriam Kent! Zise doamna Geddes, care era mai mult decât fericită că spectacolul decursese fără nici un incident.

Cortina se dădu încet la o parte şi apăru o coadă de peşte. Apoi, se ivi şi Miriam… Costumată în sirenă. Ideea de a apărea ca sirenă o fascinase pe Miriam. Toată noaptea lucrase la costumul ei. Din păcate, nu se gândise la un singur lucru – cum avea să se deplaseze pe scenă, cu imensa coadă de peşte. În sfârşit, un angajat al parcului se oferise s-o însoţească pe post de salvamar şi s-o împingă într-un scaun cu rotile, pe care ea îl decorase împreună cu Tiffany, înaintea concursului.

— O, Miriam este sirenă! Strigă doamna Geddes, entuziasmată şi uşurată, în acelaşi timp. Recunoscuse uşor costumul, iar publicul ştia, de asemenea, despre ce era vorba.

Emma trase aer în piept. Se uită la Rikki şi i se lumină faţa.

„Nici c-ar fi putut Miriam să ne facă un serviciu mai mare!” se gândi ea fericită, în cazul în care Kim se afla pe undeva prin zonă, la concurs, atunci costumul acela era perfect. „De-acum, Kim o să fie absolut convinsă că Miriam este sirenă. Şi o va urmări pas cu pas, încercând să afle totul”, se gândi Emma. „Dar, bineînţeles, nu va afla absolut nimic!”

Rikki era mult prea ocupată să pescuiască şi ultimele firimituri din punga de popcorn. Nu observase schimbarea de pe chipul Emmei.

— Poate c-o să mai am nevoie de punga asta, dac-o să vărs! Chicoti ea, când văzu faţa întrebătoare a Emmei.

Pe scenă, Miriam zâmbea cât putea de drăgălaş şi făcea cu mâna publicului. Toţi aplaudau cu entuziasm. Nimeni nu observă cât de furioasă era de fapt Miriam. Fusese atât de sigură că şi Cleo urma să se costumeze în sirenă… Doar văzuse pagina de internet de la Juice-Net…

„Trebuia să venim amândouă îmbrăcate în sirene! Atunci, costumul meu ar fi fost cu siguranţă mai frumos, Dar acum, ea este,., este… Ce-o fi oare?” se gândi Miriam, plină de năduf.

Miriam ar fi vrut s-o vadă pe Cleo cu lacrimi în ochi… În schimb, ea stătea acum într-un scaun cu rotile oribil decorat şi se simţea ca o balenă eşuată.

— Şi tu ai vrut să te îmbraci în sirenă! O atacă ea pe Cleo.

— Nu-i adevărat! Se burzului Cleo.

„De unde i-o fi venit lui Miriam o asemenea idee?” se gândi Cleo, nevinovată. „De parcă eu ar trebui să mă costumez în sirenă! Ar fi mai simplu să nu mă mai deghizez deloc…”

— Miriam, arăţi fermecător! Spune-ne, tu ţi-ai creat singură costumul? O întrebă doamna Geddes şi-i întinse microfonul.

— Am cusut toate perlele şi toate paietele de mână, explică Miriam şi ridică din umeri, fără chef.

„Bineînţeles c-a stat toată noaptea şi a muncit!” se gândi Rikki.

— Totul făcut manual… Nu-i aşa că e minunat? Încercă doamna Geddes să învioreze atmosfera. Aşadar, doamnelor şi domnilor, acestea au fost concurentele noastre!

Din spatele scenei, Kim încă urmărea evenimentele. Ascultă atent şi prezentarea juriului.

— Acum, juriul nostrutrebuiesă delibereze. Ne întoarcem după o scurtă pauză, Iar atunci, vom anunţa câştigătoarele! O auzi Kim pe doamna Geddes, care abia mai putea să-şi stăpânească emoţiile.

„Acum, ori niciodată!” se hotărî Kim. Nu mai putea să aştepte. Trebuia să vadă ce se va întâmpla după ce Elliot va porni furtunul, aşa că-şi părăsi ascunzătoarea şi se uită în jur. Nimeni n-o observase. Apoi privi în direcţia lui Elliot, care încă era la post.

— Hai, Elliot, acum! Îi şopti ea.

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Elliot învârti robinetul. Un jet de apă foarte puternic ţâşni spre scenă, nimerind în plin. O adevărată cascadă năvăli asupra participantelor. Şi, chiar dacă Elliot nu vedea absolut nimic, auzea ţipetele care umpluseră parcul.

Pe scenă era un haos total! Fetele se uitau una la alta, neajutorate. De-abia se mai puteau mişca de spaimă, iar costumele lor deveniseră o tristă amintire. Aveau impresia că cineva turna de sus găleţi cu apă rece ca gheaţa.

Trei dintre fete, cu părul în ochi, se loviră una de alta şi se încurcară în cortină. Doamna Geddes nu ştia dacă era cazul să fugă sau, mai degrabă, să rămână şi să le liniştească pe fete. Aşa că pur şi simplu încremenise, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Din fericire, Cleo se afla în partea opusă, la ieşirea de pe scenă, aşa că, atunci când venise jetul de apă, Miriam fusese cea mai afectată de această artificială rupere de nori. Chiar şi aşa, Cleo ştia că e în mare pericol, pentru că jetul de apă îşi putea schimba oricând direcţia – sau putea inunda toată scena!

„De fapt, nu trebuie să-mi fie frică,. Eu controlez apa – şi asta e salvarea mea!” încercă ea să se liniştească. Se calmă, îşi întoarse palmele şi se concentră cât putu de tare. Îşi aduse aminte de câte ori controlase ea puterea apei în ultimele câteva săptămâni – acum ştia că funcţionează, dacă ea asta voia.

„Nu te uda… Nu te uda… Nu te uda…” îşi repeta în gând.

Deşi apa se apropiase periculos de mult de Cleo, picăturile păreau s-o ocolească. Niciuna n-o atinse! Fata îşi muşcă

buzele, zâmbind, uitându-se la celelalte concurente care se agitau neajutorate pe scenă.

Rikki şi Emma săriră ca arse, în momentul în care văzură scena inundată.

„O, nu! Cleo…!” se gândi Emma disperată şi se ridică pe vârfuri, încercând să vadă mai bine ce se întâmpla. Dar toţi cei din public se ridicaseră în picioare, aşa că nu zări absolut nimic.

„Ce se-ntâmplă? Şi de unde Dumnezeu vine toată apa asta?”

Când un bărbat din faţa Emmei făcu un pas într-o parte, putu în sfârşit să vadă scena. Era uluitor, dar lui Cleo nu i se întâmplase nimic. Stătea liniştită în mijlocul haosului. Ea supravieţuise catastrofei, rămânând absolut uscată.

Emma se simţi incredibil de uşurată, Prietena ei era în siguranţă. Acum, Rikki şi Emma puteau urmări relaxate spectacolul.

Emma îi dădu un cot lui Rikki şi arătă spre Cleo.

„Poate că după-amiaza asta nu a fost chiar o pierdere de vreme”, se gândi Rikki amuzată, când văzu machiajul scurgându-se pe feţele concurentelor. Apoi, o descoperi pe Miriam…

— Ia uită-te la asta! Chicoti ea, arătând spre Miriam, al cărei rimei i se întinsese pe toată faţa. Arată ca un urs panda!

Chiar şi Emma izbucni în râs.

Kim stătea în spatele scenei şi auzea ţipetele fetelor.

„O să fiu celebră!” îşi zise ea mândră. „Nimeni n-o să uite ce s-a întâmplat aici.

Peste tot, o să fim cunoscuţi ca vânătorii de sirene!”

Deodată, auzi nişte zgomote în spatele ei. Erau cei de la securitatea parcului, care căutau grăbiţi sursa de apă. Kim ştia bine că n-o să le ia prea mult timp ca să-i prindă pe ea şi pe Elliot. Aşa că era momentul să închidă apa şi să continue cu partea a doua a planului lor: demascarea sirenelor.

Între timp, Elliot îşi depăşise temerile de la început. Era pur şi simplu distractiv! Ţintea mulţimea cu furtunul şi râdea cu lacrimi de ţipetele fetelor. Când ţinea furtunul orientat spre mijlocul scenei, ţipetele erau foarte înalte şi lungi. Dacă ţintea la dreapta, se auzeau numai smiorcăieli. În afară de asta, acolo era şi microfonul, care ţiuia teribil.

Când Kim ajunse lângă el şi-i porunci să se oprească, băiatul fu de-a dreptul dezamăgit. Cu un zâmbet răutăcios pe faţă, închise robinetul şi lăsă furtunul din mână.

Chiar atunci, Kim o luă la picior şi dispăru cât ai zice peşte.

Capitolul 10

Domnul şi doamna Sertori fuseseră şocaţi s-o vadă pe Kim pe scenă.

„Nu se poate ca fata noastră să fi inundat scena! Sau., oare se poate?” se întrebă doamna Sertori, amintindu-şi de purtarea ciudată a fetei din ultimul timp.

Doamna Geddes se îndreptă spre Kim.

— Ce Dumnezeu crezi că faci aici? Cine eşti tu? Întrebă ea supărată.

Kim o ignoră şi se uită spre publicul uluit.

— Eu sunt Kim, zise ea fără ocolişuri, şi am nevoie de microfonul acesta, spuse ea apăsat, încercând să i-l smulgă din mână doamnei Geddes.

Dar aceasta nu voia să i-l dea, aşa că se iscă o mică încăierare în jurul aparatului. Kim trăgea într-o parte, doamna Geddes, în cealaltă.

Kim câştigă. Nu doar pentru că era mai tânără, ci şi mai hotărâtă, aşa că-i smulse femeii microfonul din mână. Apoi, îşi căută pe scenă victima.

Miriam era pe scenă, printre celelalte fete, îmbrăcată încă în costumul de sirenă.

— Ştiam eu! Există sirene pe Coasta de Aur, anunţă Kim triumfătoare, astfel încât fiecare persoană din public s-o poată auzi.

— Iar ea… Kim arătă cu un gest teatral spre Miriam. Ea este cumplita lor conducătoare!

Miriam îşi dădu ochii peste cap.

— Nu poate nimeni să-i astupe gura vrăjitoarei ăsteia mici?! Se burzului ea.

Încercă să se ridice, dar costumul ei era atât de rigid, încât nu se putea mişca. Era captivă în scaunul cu rotile.

Părinţii lui Cleo se uitau unul la altul, derutaţi şi ruşinaţi, iar publicul începu să se amuze. Când Kim auzi râsetele, simţi cum i se opreşte inima în piept. Nimeni nu părea s-o creadă. Trebuia să le aducă o dovadă. Iar atunci, toată lumea avea s-o venereze, pentru că anihilase sirenele.

— Sora mea este una dintre ele! Adăugă Kim cu o voce disperată, arătând spre Cleo.

Cleo rânji stânjenită. Aproape că-i părea rău pentru Kim, atunci când publicul începu să râdă şi mai tare. Dar ce-ar fi putut face? Sora ei pusese totul la cale singură, iar acum trebuia să iasă tot singură din încurcătură.

Dintr-odată, pe scenă îşi făcură apariţia oamenii de la securitatea parcului. Îl ţineau de braţ pe Elliot, care avea o faţă foarte vinovată.

— Ea m-a obligat! Strigă el deodată, arătând spre Kim.

Oamenii hohotiră şi mai zgomotos.

„Ha, ha!” se amuză Rikki în sinea ei. „Parc-ar fi o scenă dintr-un film prost!”

Măcar ea nu avea fraţi sau surori mai mici, care să năvălească pe scenă la un concurs de Miss şi să se facă de râs.

Se uita cu coada ochiului la Emma, care se înroşise toată. Rikki nu-şi dădea seama dacă era de furie sau de ruşine.

„Elliot o s-o păţească!” se gândi ea, constatând cu surprindere că, de fapt, îi era milă de bietul băiat.

Pe scenă, Kim dădea un adevărat spectacol.

— Sunt rele.,. Şi periculoase,. Serios vă spun! Striga ea. Dar nimeni n-o băga în seamă şi toată lumea râdea în hohote.

— Uitaţi-vă aici! Zbiera ea foarte convinsă, oricui ar fi ascultat-o, şi se agăţa cu disperare de costumul lui Miriam.

— La-ţi labele de pe costumul meu! Ai înnebunit? Ţipa Miriam, încercând să scape de atacul lui Kim.

Dar Kim trăgea tot mai tare de materialul din jurul picioarelor lui Miriam.

— Lasă-mă-n pace, auzi?! Ţi-ai pierdut minţile?!

Miriam se zbătea cu disperare, nereuşind să scape de Kim.

Tocmai în acel moment, Kim rămase agăţată în paietele şi volanele costumului. Uluită, privi materialul rupt, din care ieşeau picioarele lui Miriam.

— De ce sunt găuri în coada ta de peşte? Întrebă ea mirată.

— Pentru că este un costum, copil prost ce eşti! Izbucni Miriam, furioasă. Stai tu numai…

Îşi eliberase picioarele pe jumătate şi, cu greutate, se ridică din scaun.

— Acum să vezi ce-o să păţeşti! Strigă ea şi se repezi asupra lui Kim.

De partea cealaltă a scenei, faţa lui Kim oglindea faptul că, în sfârşit, îşi dăduse seama că făcuse o greşeală.

„Dacă n-aş fi găsit prostia aia de jurnal!” îşi zise ea vinovată.

Dar mai observă ceva: chiar dacă materialul se rupsese, genunchii lui Miriam erau încă lipiţi. Fascinată, se uită cum Miriam îşi pierde echilibrul şi se prăbuşeşte chiar în mijlocul scenei.

Şi Rikki urmărise scena cu interes, din public. Se amuzase copios, sperând că mulţi părinţi filmaseră incidentul, „Ar fi perfect pentru o emisiune de divertisment, la televizor!” îşi zise ea chicotind.

Miriam zăcea pe scenă, complet neajutorată, şi încerca din răsputeri să se elibereze de costum, în timp ce oamenii din public îi făceau o mulţime de fotografii. Niciodată în viaţă nu se simţise atât de umilită!

— Oameni buni, mă ajutaţi şi pe mine? Strigă ea spre Tiffany şi doamna Geddes.

Tiffany sări s-o salveze pe prietena ei de privirile indiscrete ale publicului. În sufletul ei, se întreba însă dacă nu cumva Miriam meritase, pe undeva, toate umilinţele pe care le îndurase. Fusese într-adevăr foarte răutăcioasă cu cei doi copii, iar acum îşi primea răsplata.

Capitolul 11

Totul se terminase, Majoritatea participantelor dispăruseră din culise, ude leoarcă şi supărate. Numai câteva întârziate îşi mai împachetau lucrurile, pregătindu-se să plece acasă.

Printre acestea erau Miriam şi Tiffany.

— Îmi pare atât de rău, Miriam! Eu… Începu Tiffany.

— Aşa şi trebuie! O certă Miriam. M-ai lăsat acolo, pur şi simplu, să mă târăsc ca un vierme! Am arătat ca o idioată!

Tiffany privi ruşinatăân podea. „Miriam are dreptate să fie supărată. N-am reacţionat suficient de rapid.”

Cele două fete se uitau una la alta, gândindu-se dacă prietenia lor avea să supravieţuiască ruşinii păţite. Deodată, apăru doamna Geddes, strigând:

— Tiffany, Tiffany, draga mea!

— Da, doamnă Geddes, răspunse fata.

Femeia cobora cu atenţie treptele ude. Îşi uscase părul, dar acesta îi stătea în toate direcţiile. Părea cu totul alta decât persoana stilată din urmă cu două ore, de pe scenă.

— Asta e pentru ti ne I Tu eşti câştigătoarea! Zise ea şi-i aşează coroana de Regină a Mării pe cap.

— Cum?! Pentru mine?! O, mulţumesc frumos! Făcu Tiffany emoţionată şi oâmbrăţişă pe doamna Geddes.

Miriam pufni şi se întoarse pe călcâie. Plecă fără sări adreseze vreun cuvânt de felicitare fostei sale prietene.

Din ascunzătoarea sa de sub scenă, Kim văzu cum doamna Geddes o încorona pe Tiffany. Fericită, o privi pe Miriam îndepărtându-se. Acum putea să iasă şi ea din

ascunzătoare. Se întinse şi căscă. Fusese o zi lungă şi agitată.

Părinţii o pedepsiseră cu o lună de „arest la domiciliu”, iar doamna Geddes îi interzisese să se mai apropie de vreun concurs de frumuseţe organizat în parcul acvatic, Chiar şi aşa, Kim era bucuroasă. O deconspirase pe Miriam – nu ca sirenă, ci ca pe o persoană rea şi egoistă.

„Eu mi-am terminat treaba aici!” se gândi ea.

— Kim! Se auzi deodată o voce în spatele ei.

Fata se întoarse speriată. N-o auzise pe Cleo venind prin iarba udă.

— M-aisperiat! Sesmiorcăiea, ducându-şi mâna la inimă, Să nu mai faci asta!

— Îmi pare rău! Îi zise Cleo zâmbind. Ascultă, Kim! Ştiu că mi-ai furat jurnalul. De-acolo ţi-au venit toate ideile astea trăsnite? O întrebă ea pe sora ei mai mică, arătând spre scenă.

Kim îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită supărată la Cleo.

Capitolul 12

Cele trei fete se uitau nerăbdătoare la Lewis. El le convocase în grota de pe Insula Mako. Acolo voia să le prezinte ultimele rezultate ale cercetărilor sale ştiinţifice. Dar Lewis n-ar fi fost Lewis dacă n-ar fi făcut un secret din asta.

— Deci? Întrebă Rikki nerăbdătoare, lovind cu coada suprafaţa apei.

Lewis luă o înghiţitură din băutura lui şi împinse un pic barca gonflabilă în care se afla, spre mijlocul bazinului.

— Ascultaţi! Am testat totul. Apa, solul, roca, lichenii de pe pereţi… Absolut totul!

— Şi ce-ai descoperit? Întrebă Emma agitată.

— Totul e perfect normal., răspunse Lewis, ridicând din umeri.

— Asta e tot ce ne poţi spune?

Emma era dezamăgită.

— Hei! Am dat tot ce puteam! Sută la sută! Se apără Lewis.

Rikki îşi întoarse privirea, furioasă.

„Minunat!” îşi zise ea. „N-o să aflăm niciodată adevărul.”

Apoi, cu voce tare:

— Cleo, ce-ai făcut cu jurnalul tău?

— Nici o grijă! L-am pus bine! Răspunse Cleo, cu un zâmbet ştrengăresc. N-o să-l mai găsească nimeni niciodată.

Departe, în ocean, se juca un grup de delfini. Chiţăiau, ţâşneau la suprafaţa apei, după care se întorceau în adâncuri. Acolo, pe fundul mării, se afla jurnalul lui Cleo. Paginile se unduiau graţios, purtate de curenţii oceanului, la fel ca tentaculele unei anemone-de-mare…

SFÂRŞIT